

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

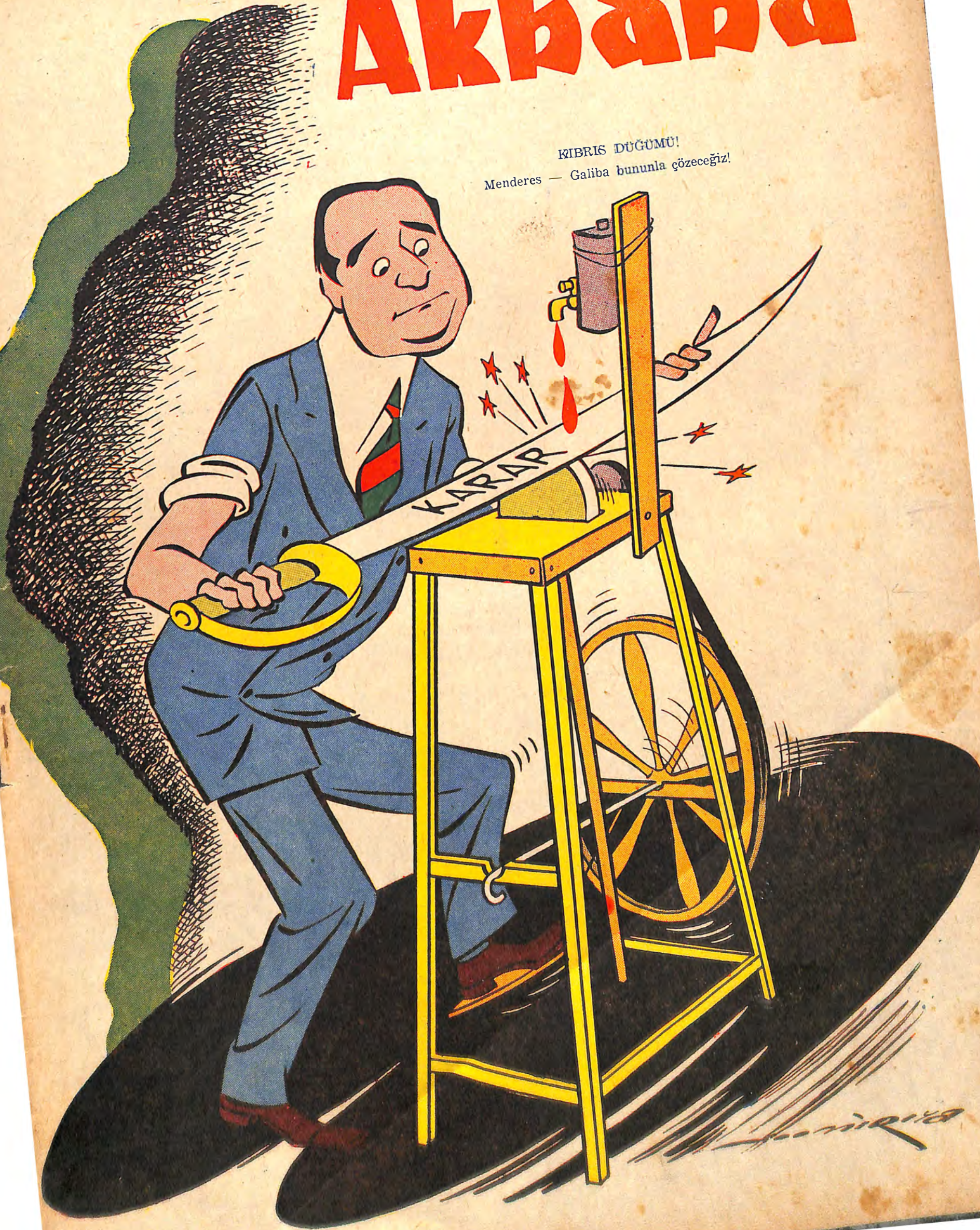
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

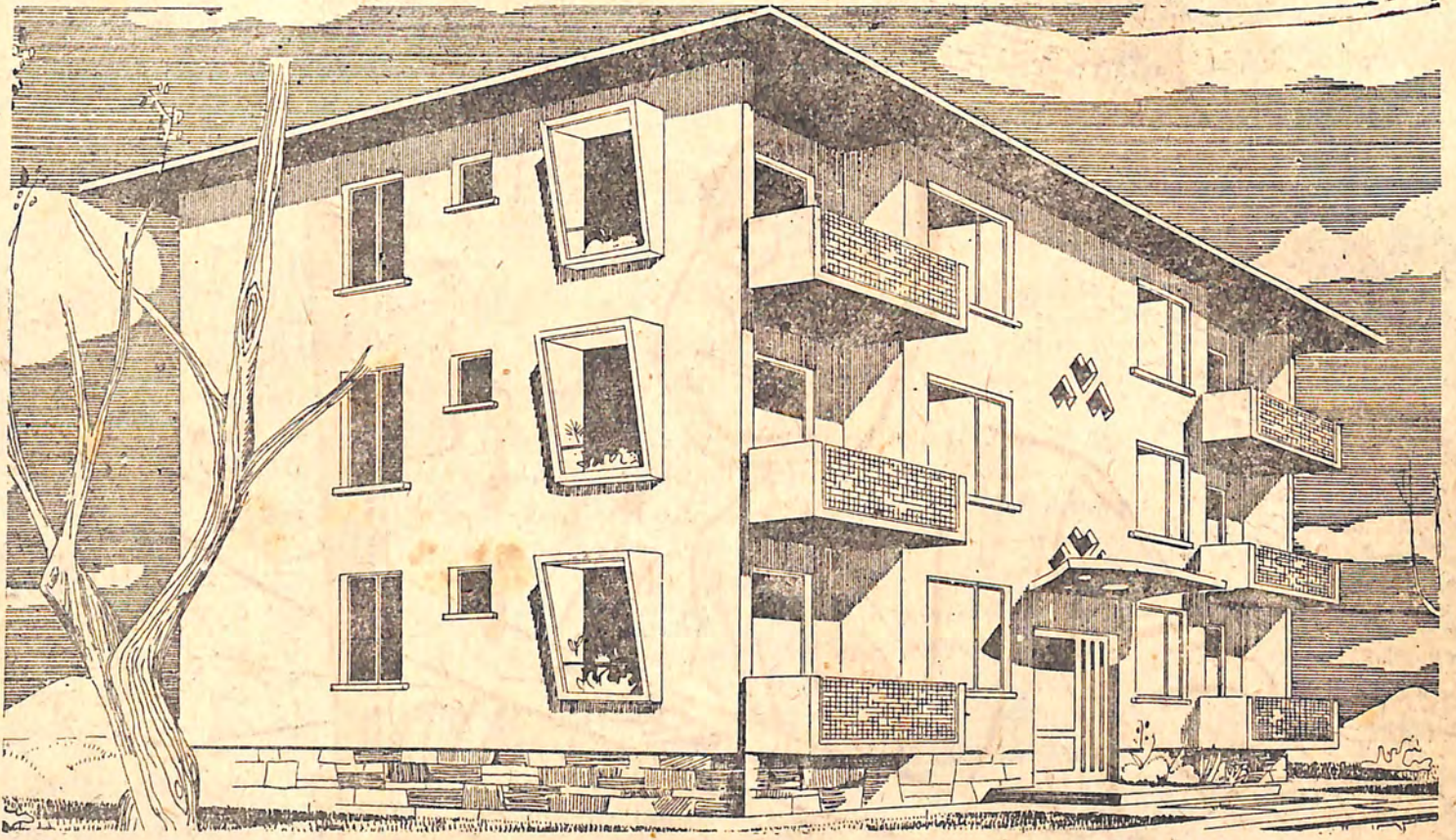
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

KIBRIS DÜĞÜMÜ!
Menderes — Galiba bununla gözeceğiz!

1958 İkramiye Plânı:

40 Apartman Dairesi

Bahçeli 2 Ev

1.250.000 lira

cem'an

2.5 MİLYON

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

İşte İngiliz!

TARİH boyunca bizi sevmeyen bir devlet vardır: İngiltere!

Tarih boyunca bize kötülük eden bir devlet vardır: İngiltere!

Tarih boyunca bize kan döktüren, Osmanlıyı Osmanlıya kırdıran bir devlet vardır: İngiltere!

Rumeliyi Moskof ateşledi ise Arabistanı İngiliz kundakladı!

İngilizin yüzünden, çöllerin tek rahmeti Türk kanı olmuş-

Yazan :

Yusuf Ziya Ortaç

tur. O, şeyhlerin emrine altın dolu kasalarını boşalttı. Biz, onların tutuşturduğu yangınları söndürmek için Anadolu'nun damarlarını akıttık!

Yalnız çöllere mi?... Yunan sürülerini tasmalarından tutup Sakarya kıyılarında sulayan kimdir?..

Lozan'da karşımıza kim çıktı?

Bizi Atlantik paktı dışında bırakmaya çalışan kimdir?

Çok değil, bir dakika düşününüz: Çanakkaleye biz bir nesil değil, bir Üniversite gömdük. O, yirmi yaşla otuz yaş arasındaki aydınlar çoğunluğu

sağ olsaydı, Türkiye'nin manzarası böyle mi olurdu bugün?

İngiltere, Türk milletinin yarınını idiş etmeğe kararlı bir kaatildir!

Biz, şimdi onunla dostuz, müttefikiz, öyle mi?

Ayol, İngiltere ile, Hindistan'da yılan oynatan Fakir'ler bile dost olmadılar!

İngiliz'in dostluğuna inanmak için, bizim bazı hariciyecilerimiz kadar - haydi bön demiyeyim!- iyi niyet elçisi olmak lâzım!

Dışişleri Bakanlığı hangi nota üstünden seslenirse ses-

lensin, Büyük Millet Meclisi, Menderes'i ile, İnönü'sü ile, Bölükbaşı'sı ile tek nota üstünden konuşuyor: Bu nota, dağ dağ, köy köy, meydan meydan yükselen yirmi altı milyonun sesidir!

İngiltereden gelecek seste ise yalnız iki gıcirtı duyacağız: Lord Curson'un cehennemden gelen takma dişlerinin gıcirtısiyle Buckingham sarayından gelen karyola gıcirtıları!

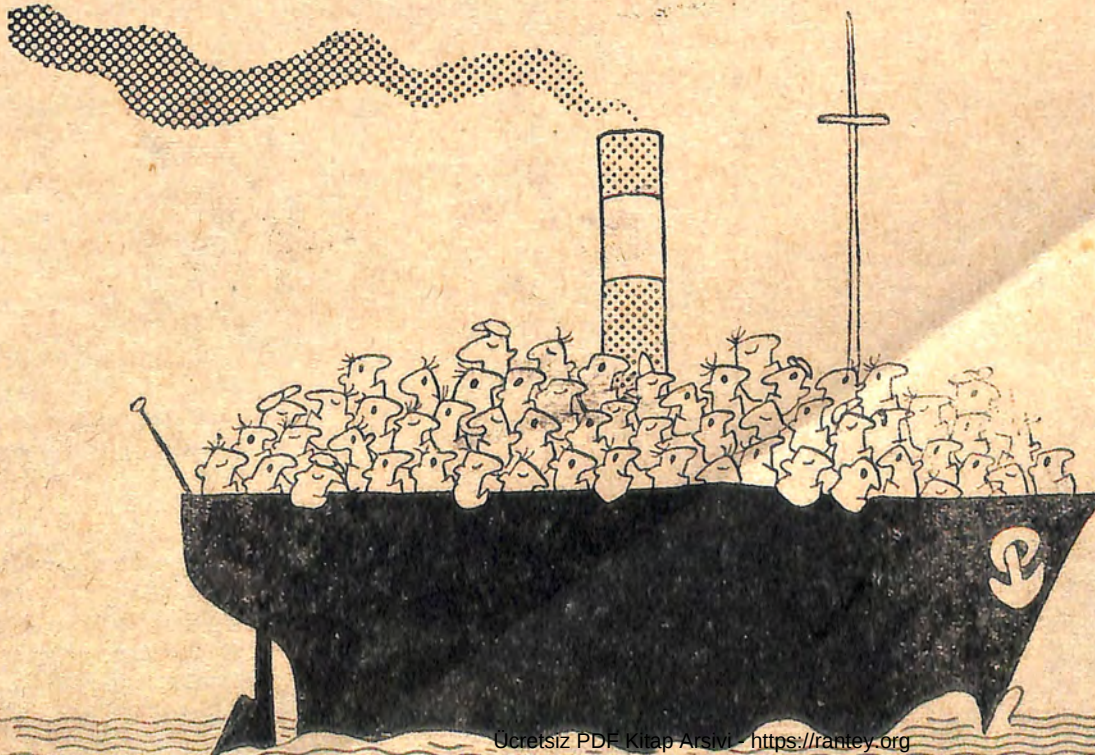
GÖZ UCU İLE PARİS

Başyazarımız Yusuf Ziya Ortaç Avrupa gezisinden döndü. Yeni seyahat notlarını, pek yakında (Göz ucu ile Paris) başlığı altında, Akbaba sayfalarında okuyacaksınız.

KURBAN BAYRAMI

İki gün sonra Kurban bayramı. Sevgili okuyucularımıza kutlu, kurban kesebilenlere mutlu olsun!

Vapur ücretleri yüzde yüz artırıldı.. (Gazeteler)

NEHAR
TUBLEK

TARİHİ HAVUZ TAŞI

HİÇ kül yutmaz bir arkadaşım var. Başkalarına kazık attığını görmedik ama, ona da kimsenin kazık ettiği görülmemiştir. Biz ne zaman aldatılsak, atlatılsak, bizi tefe kor, enayiliğimizi sağır sultana duyurur. İnsan, ister istemez böylesine kızıyor. Şunun da bir günden bir güne kazık yediğini görsek, sevinçten düğün bayram edeceğiz. Bir kaç arkadaş birleşip onu kandırabilmek için plânlar kurarız, ama hiç biri sökmez. O, eline toprak alır, altın olur. Biz elimize altın alırız, toprak olur.

Şehir dışında büyük bir arazi satın aldı. Buraya büyük bir ev yaptırdı. Bu güzel ev yüzünden antikaya merak sardı. Onun antika merakına bu evin mimarı üslubu sebep oldu. On altıncı yüzyıl Türk mimarı üslubunda bir konak tı burası. Geniş saçaklı çatı, çatıyı örten alaturka kiremitler, arabesk işlemeli geniş kapılar, lüle, karanfil motifli demir parmaklıklar, piriç kapı tokmakları, kafesli cumhalar, konağın dört cephesinde dört geniş şahinişin...

Ondaki bu antika merakı gidererek hastalık halini aldı. Evde musluk yok, her musluk yerine bir geçme koymuş. Bunlar basbayağı hildiğimiz, aynalı, yalaklı, kitâbeli, eski zaman sokak geçmeleri. Bunları oradan buradan ucuz eline geçirmiş. Konağın içi, çinlerle süslü. Ama hepsi de, hakikî on altıncı, on yedinci yüzyıl Türk çinileri...

Son günlerde de bir havuz derdine düştü.

— Havuz eksik, diyor, havuzsuz Türk konağı olmaz.

— Bir de havuz yaptır.

— Yaptırma olmaz, eskiden yapılmış olmalı. Şimdi yaptırmaya kalksan, hem o işçiliği bulamazsın, hem de dünyanın parası. Benim istediğim gibi bir mermer havuz, on bin liraya çıkmaz. Ne on bini, yirmi bine bile çıkmaz. Göreceksin, elden düşme, güzel bir havuz uydururum.

Uyduracağına inanıyorum. Bu konağa her aldığını, ucuza düşürerek aldı. Yoksa para mı yetişirdi?

Bir gün arkadaşımın arabasıyla Boğaza gittik. Arabada arkadaşımın karısı da var. Akşam üzeri Boğazın akan lücvet sularına karşı çaylarımızı içtik. Hava kararmak üzereyken de arabaya bindik, döndüyoruz.

Arkadaşım yolda:

— İçim pır pır ediyor, dedi.

— Pır pır mı ediyor?

— Evet, içim pır pır ediyor.

★ AZİZ NESİN ★

Karısı:

— Hep böyledir, dedi, içi pır pır etmeğe başladı mı, kazançlı bir şey alacak, demektir. Yine böyle bir gün içi pır pır etmişti, elli bin liralık çesm-i bülbülü beş yüz liraya aldı.

— Göz seçirmesi, kulak çınlaması gibi bir şey...

— Evet, kocamın içi pır pır etti mi, biz seviniriz.

Arkadaşım birden arabayı beyaz bir kümbetin yanında durdurdu. O beyaz kümbet her neyse, bir adam onun üstüne bir kolunu dayamış, abanmış, denizi seyrediyor. Adamın duruşuna bakılırsa şair olmalı.

Bizim arkadaş otomobilden adama seslendi:

— Bayım, o taş mermer mi?

Adam o kadar dalmış ki, anlamadı, dalgın dalgın:

— Hı? diye sordu.

— Taşı soruyorum, mermer mi?

— Hangi taş?

— Kolunuzu dayadığınız taş canım...

Adam ilgisizce:

— Bilmem... Galiba, ama değil... Köpüktaş... Yok, yok, tebeşirtaşı... Ama belki de mermer... Kim bilir... dedi.

Bizimki bir daha sordu:

— Çatlağı, kırığı var mı?

Adam şöyle bir eğilip, dayandığı taşın arkasına doğru baktı:

— Görünmüyor... Ama yok her halde... Belki de vardır.

Bu sefer bizim arkadaş:

— Satılık mı? diye sordu.

Adam bu soruyu duyunca bir dikildi. Alaca karanlık olduğundan arkadaşımın yüzünü daha iyi görebilmek için başını arabanın penceresinden içeri doğru uzattı. Bir zaman arkadaşımın suratına baktıktan sonra:

— Tabii satılık... dedi, satılık olmasa sabahtan akşama kadar bu taşın başında bekler miyim?

Arkadaşımın karısı yavaşça banna:

— Size söylemedim mi, dedi, ne zaman içi pır pır ederse, mutlaka ucuza bir şey bulur.

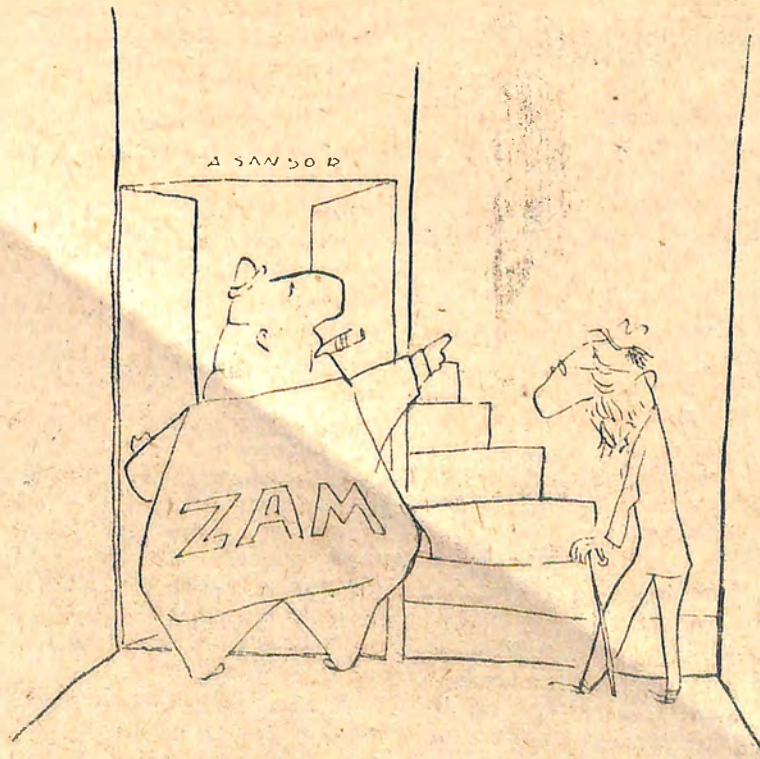
Arkadaşım adama:

— Taş sizin mi? diye sordu.

— Aman beyim, insanı güldürmeyin. Ben taş bekçisi miyim? Benim olmayan taşı ne diye burada bekliyeyim?

— Kaça veriyorsunuz?

Adam, bir daha başını arabanın içine doğru uzatıp, arkadaşımın

Zam — Siz merdivenle çıkın, ben aşansürle size yetişirim!..

suratını bu sefer daha iyi inceledikten sonra:

— Yüz lira, dedi.

— Çok. Elli liraya verin, şimdilik alayım.

Adam, bir kahkaha attı. Oysa, arkadaşımın sözünde kahkahalarla gülecek bir şey yoktu.

— Sabahtan beri kaç kişi doksan lira verdi de vermedim. Yüze de vermezdim ama, sabaha kadar beklememek için veriyorum.

— Yüz lira etmez. Haydi ben de doksan lira vereyim.

— Yüz para aşağı olmaz. Başkasına beş yüze de vermezdim. Ama size verdim işte...

Bu sefer ben dayanamadım:

— Sen bizi tanıyor musun? Neden bu ikram? dedim.

Adam:

— Tanımıyorum ama, dedi, antika meraklısı olduğunuz belli. Anlamayan birinin eline geçeceğine siz ucuza alın.

Uzun bir pazarlıktan sonra adam kırk para aşağı inemedi. Arabadan inip taşı bir yokladık. Taş arabayla gidecek gibi değil. Adam:

— Ancak, kamyonla, götürebilirsiniz, dedi.

— Eh, öyleyse yarın gelir alırlar.

— Yarına kadar, yahu sabah erkenden müşteri çıkarsa satarım.

— Satmayın. Biz aldık.

— Öyleyse yetmiş beş lira kaparo verin.

Arkadaşım, hemen çıkarıp yetmiş beş lirayı verdi. Adam,

— Size bir makbuz vereyim, dedi.

— İstemez.

— Yok, yok... Ölüm var, kalem var... Ne olur ne olmaz.

Adam bir kâğıt yazdı, imzaladı, arkadaşına verdi. Giderken de,

— Ben yarın burdayım, dedi, olur a, burda bulunmazsam, şu çınarın dibinde benim çocuklarım oynar. Kâğıdı onlara gösterir, yirmi beş lira daha verir, taşı alırsınız.

Arkadaşım arabayı sürdü, keyfine diyecek yok. Yolda,

— Yine bir kelepir buldum, diyordu, yüz liraya o taş bedava...

Karısı,

— Bin liraya da bedava... dedi.

— Ne diyorsun, on bine de bedava...

Ertesi gün, ille de taşı beraber getirelim, diye ısrar etti. İşin sonunu merak ettiğim için, olur, dedim.

Ertesi sabah erkenden arabasıyla bizim eve geldi. Saatlerce taşı taşıyacak kamyon aradık. Kamyon var ama, küçük. On tonluk bir kamyon bulduk. Taşı kaldırmak için dört de işçi bulduk. İşçiler, halatlar da aldılar yanlarına. Çıktık yola.

Taşın yanına gelince bir de baktık ki, taş kesme mermerden olmayış, büyük bir havuz. Şans olur-

Bu yılın "yerli,,leri

KIRK-anbar

Bir gazete

Nasıl

Çıkıyor

SON ZAMLAR
halkı şaşırttı

Amerikada bir
kadın 27 buçuk
saat durmadan
konuştu

BAK KARICIĞIM..
SENDEN TAM 47,5
YIL GERİ KALMIŞ..

Zayıflatan
elbise

MÜRŞİDE hanım, kolunun altına kıstırdığı nerti bohça- siyle, eskici Hayim'in dük- kânından içeriye girdi:

— Dükkanıcı efendi, dedi. Sen eski elbise alıyor musun?

Hayim, yerinden fırladı. Mümkün olduğu kadar isteksiz görün- miye çalışarak:

— Eyi bir şey varsa alalım, dedi.

O vakit kadın, kolundaki boh- çayı tezgâhın üstüne bırakarak çengelli iğneyi açtı. Bohçanın ku- laklarını çözüp, içinde, solmuş kahverengi bir elbise çıkardı.

Yahudi, önce pantolonu eline al- dı. Kaba etlere rastlayan yerini ışığa tutup baktı. Sonra paçalarını inceledi. Ceketin de kol içleri- ni, yakasını, omuzlarını iyice göz den geçirdi:

— Hanım, ne istersin bu elbise için? dedi.

— Sen ne münasip görürsün es- kici efendi?

— Önce söylemek sana düşer. Mal senin. Ben belkim veririm 25 kuruş...

— Aaaa, hayırdır İnşallah... 25 e elbise olur mu ayol?..

— Hani söz için söyledim. Sen ne istiyorsun?

— Ben buna, en son bitmiş, 75 lira istiyorum oğlum...

— 75 mi dedin? Sen galiba el- bise piyasası hiç yormedin? 75 li- ra ile eski elbise nerde yorulmuş? Bir altın lira, ne zaman çıkacak 15000 kâğıt lira, o zaman bu el- bise 75 lira yapar. Ama şimdi en çok 20 lira yapar. Sen bekle, altın lira çıksın...

— Canım, altının çıkmasını bek- liyecek olduktan sonra ne diye-

KURBANLIK

ADNAN VELİ

Barl satayım'da, hicrandan kur- tulayım, dedim.

— Ha bravo... Ölmüş bir adamın elbisesini ev içinde tutmak çok malşanstır. İşalla satarsın bu el- bise...

— Satacağım ama, baksana, iyi bir fiyat vermiyorsun ki...

— Ben ki verdim bir fiyat, en güzel fiyat budur.

— Ayol bizim tarafta bir muh- ter var o söyledi. Fiyatlar yükse-

— O muktar demokrattır?

— Helbet demokrat...

— Sen biliyorsun ki, Demokrat- ların lügat, başka lügattir.

— Yooo, nereden bileyim?

— Oyleysa ben sana öğreteyim.

Şimdi Halk Parti meselâ palilik var der. Demokrat der, çok bü- yük refa var. Yaniya Halk Parti için sürünme. Demokrat için refa demek gelir. Halk Parti için, ma- folduk Demokrat için, kalınma-

Demokrat için bolluk demek gelir. Halk Parti için Kızılay, Demok- rat için kahve demek gelir. Halk Parti için Basın kanunu, Demok- rat için çok rahatlık demek gelir. Halk Parti için iskelet. Demokrat için çok şişman demek gelir. Halk Parti için muktar, Demokrat için seçim demek ge lir. Halk Par- ti için altın lira, Demokrat için hiç lâzım değil demek gelir. Halk Parti için Üniversite, Demokrat için profesörlere arsa demek ge- lir. Halk Parti için gazeta, Demok- rak için düşman demek gelir. Halk Parti için İnönü, Demokrat için sinir kriz demek gelir.

Mürşide hanım, herifin lâfını yarıda kesti:

— Aman sus artık ayol... Çe- nene motor mu taktın nedir? Bu elbise demokrat falan değil. Sen alacak mısın, almayacak mısın?

— 75 ile olmaz hanım... Ala- cayım, ama en son 21 lira ver- dim...

— 21 e dünyada olmaz. 75 nere- de, 21 nerede?

— Ayde 22 verdim...

— Veremem...

— 23 e da vermezsin?

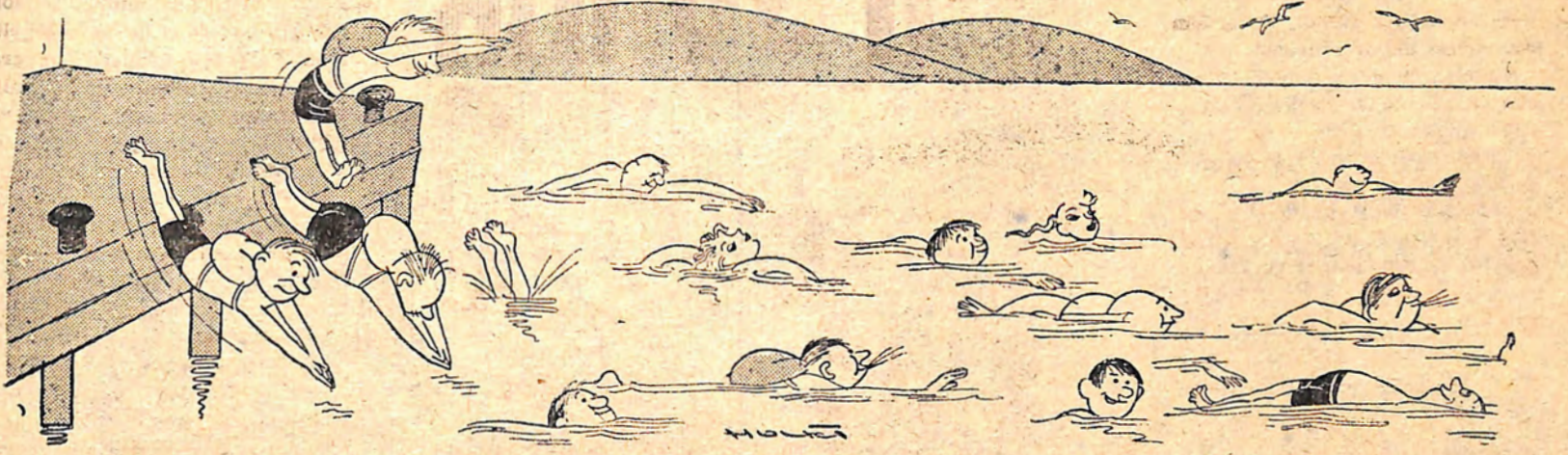
— Vermem...

— Bak hanım. 24 ten bir kuruş fazla vermiyorum. Ayde hayirini gör...

— Olmaz ayol... 24 e dünyada olmaz... Haydi ben de beş lira da- ha ineyim. 70 ten aşağı katıyen veremem...

— Bak hanım, 70 lira demek, satacaksın kahveyi ve 180 lira yaparlar. Ve iki parçası demektir. Boyle bolluk nerede görülmüş?..

— Ben parçasından, marçasın- dan anlamam. 70 i verirsin. eava-

Yolcular arası zam yarışı!

TIYATRO:

Piyas oynanan yer. Sahnesi, dekoru, eseri, aktörü, hattâ suflörü vardır. Tıpkı dünya gibi, tıpkı hayat gibi.. Ses başkasının, söylenen söz başkasının.. Aktör görünür, suflörü görünmez!.. Alkışlar mı? Onların da bir kısmı para ile tutulmuş şakşakçılardır. Sahne edebiyatında adına kulakör derler!

Tiyatro bir türlü olmaz: Dram sahnesi vardır, melodram sahnesi vardır, komedi sahnesi vardır, vodvil sahnesi vardır.

Dünya ve siyaset sahnesinde bunların hepsi, çok kere kar makarışık oynanır ve biz seyirciler şaşırırız: Gülelim mi, ağyalım mı diye!

Bir şairimiz, alkış toplayan düşmüş bir gözle:

Tâziyet say bunu felâketine! Mısrâile acımıştır. Unutmayınız ki, o zaman henüz Stripstease yoktu!

TÜFEK:

Malûm silâh. Yakında bütün askeri müzeye kalkarsa şaşmayınız. Halibuki, Kör-oğlu:

Tüfek icat oldu, mertlik bozuldu, İğri kılıç kımında paslanmalıdır!

Diye ah eder. Onun tüfek dediği şey de, sonraki tüfeklere göre kurşun değil, leblebi atardı!

Sonra, makineli tüfekleri çıktı: Dipçiği omuza daya, gözünü kısı, nişan al, tetiği çek değil, gııırr dedi mi, kırk

elli kişiyi birden big!.. O da yetmedi, ondan sonraki, daha sonraki, hattâ Japonyaya diz çöktüren atom bile yetmedi. Şimdi, bir kaç tanesi dünyayı uçuran bombalar var!

Zavallı Köroğlu, şimdi sağ olsaydı, tüfeğe taşlama değil, güzelleme yazar, onu öper, başına koyardı:

Tüfek elden gitti, mertlik bozuldu, Kurşun fişeklilikte paslanmalıdır!

TASMA:

Koyuna, köpeğe takılan nesne. Deriden, kayıştan yapılır.

İnsanlarinki ipek kravat şeklindedir...

TAVA:

İçerisine yağ konup ateşte kızdırıldıktan sonra köfte, kabak, patlıcan, gözleme, börek, balık kızartılan, uzun saplı kap.

Hamsi koydum tavaya, başladı oynamaya!

Türküsü meşhurdur. Tava kelimesi, dilimizde «Herifi tava sapına çevirdi» şeklinde de kullanılır.

Eski meyhanelerin Ermeni mezecileri meşhurdur. Akşam vakt-i kerâhat geldi mi, uzak tan, hususi bir besteyle yükselen seslerin duyardınız:

— Uskumrunun dolmasın!.. Midyenin tavaaasının!..

Şimdi, ne öyle meyhane kaldı, ne öyle mezeci, ne de âdap ve erkânı ile içmesini bilen o eski sarhoşlar!..

diklerini almıyacağım. Kurbanlık bir kovun alacağım. anladın mı?.. Hem ölmüş efendim için sevaba girerim, hem de hayvanı kesip etini yerim

— Bak hanım. Sen bu 25 lirayı al. Emen git ve benim soylediklerimi al... Bayramda kurban kesmek valia hiç lâzım yok... Çünkü epimiz nasılsa kurbanlık olduk. Ayda al şu parayı, hayırını gör..

Ve zorla, kadının yeldirmesinin cebine 25 lirayı tıktı...

Adnan VELİ

✱

Âdabı muâşeret!

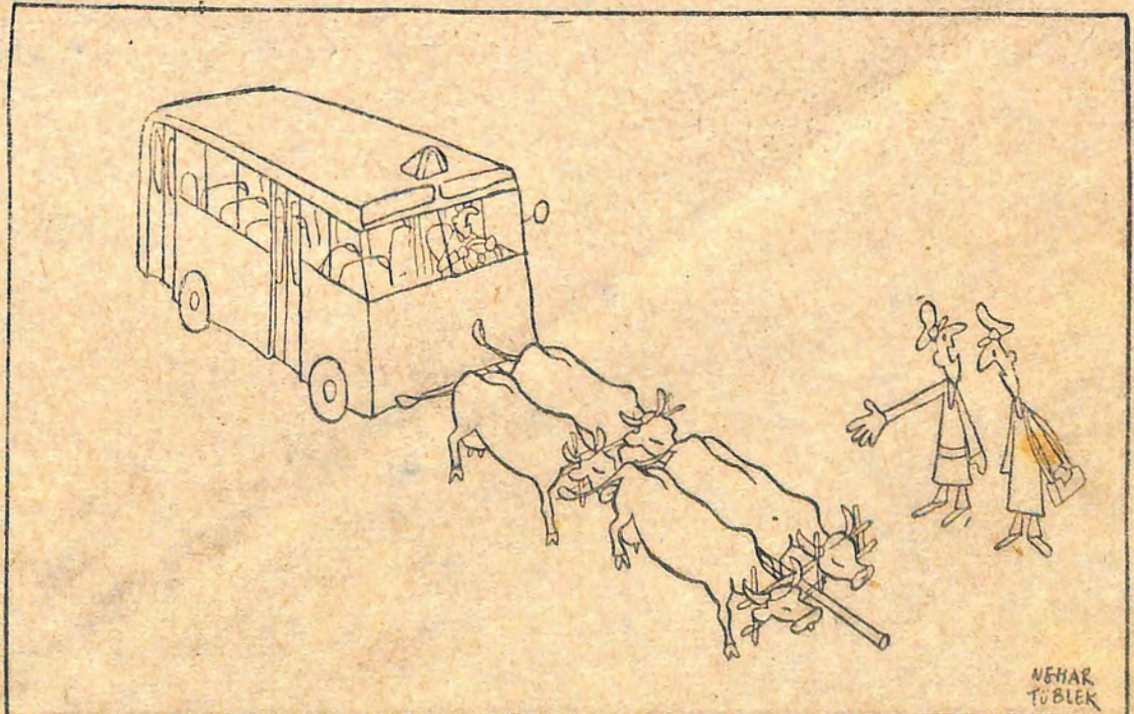
Yeni zenginın karısı, kocasına adab-ı muâşeret dersi veriyordu:

— Sofrada yemek yerken ben sana sol gözümü kırptığım zaman, önündeki tabaktan yemeği bırak, hizmetçi gelip kaldırsın!

Yeni zengin, karısına dik, dik baktı:

— Dur hanım, benim de bu hususta bir diyeceğim var. şayet sana o sırada sağ gözümü kırparsam, anla ki daha doymamışım!..

E. T. T. İdaresi işçilerine süt verecek,, (Gazeteler)

— Hani idare bu inekleri bize süt vermek için almıştı!..

— Fuat, dedim, şezlong kaçadır?
— Bilmem vallahi! Ne yapacaksınız?
— Lâzım.
— Sayfiye için mi?
— Hnn!...
— Ucuz değildir... Şey be, neye para versin? Ahmet Ağbimde var.

— Beş kâğıt gidis, beş kâğıt dönüş: on kâğıt! On da yemek! Yirmi!

— Yirmi kâğıda şezlong bulabilir misin?
— Doğru be! Nasıl getirmeli?
— Kendin getirebilirsin. Ne kadarlık şey!.. Atla vapura, sabah git, akşam dön!

Dediği gibi yaptım. Her şeyden önce, Bursalı olduğumu, Bursada oturduğumu söyleyeyim de aklınız karışmasın... Sabah sekizde yola çıkıp on bir otuzda Yalova'ya, on dörtte İstanbul'a geldim. Eli boş gitmek olmaz, diye bir kutu şeker almıştım. On iki lira tuttu... Yirmi yol parası, on iki de şeker: otuz iki lira! Yine kârlyım. Otuz iki liraya şezlong nerde?

Yıldıza çıktım. Fuatın Ahmet Ağbisi, polis okulunda öğretmenidir. Evlidir, iki çocuğu vardır. Karakterine hayranım. Dünya dürlüştük müسابakası yapılırsa, birinciliği o alır. İkinciliği ben... Sen nasıl almışsın ikinciliği? Basba yağı alırım. Dünyada benden dürlüstü yok, demiyorum ya...

Kapıyı, Ziyneti yenge açtı:

— Ooo, hoş geldin Yalçın.
— Hoş buldum yenge! Ahmet Ağbi okulda mı?
— Evet.
— Bana müsaade! Akşam vapuruna yetişeceğim. Belki okuldan dönerken uğrarım.
Şekeri bırakıp okula koştum. Ahmet Ağbi derste değilmiş. Gel di. Sarıştık.
— Sen git eve, dedi. Ben biraz dan düşerim.

— Akşama dönüyorum ağbi. Sende bir şezlong varmış.
— Var, var ya. bezi yok!
— Olsun! Bez ne tutar ki?
— On beş lira tutar. Ucuzundan alırsan, on lira...

Otuz iki, on da bez: kırk iki! Masraf kabardı ama, kırk iki liraya şezlong nerede? Eve uğrayıp Ziyneti yengeden şezlongu aldım. Biraz eski. Biraz değil, oldukça eski. Adaaam sen de...

Beşiktaş'a kadar yürüdüm. Ağır, kâfir! Havaleti de!.. Otobüse sokmadılar. Dolmuşçuların yanına varılmıyor. Gelsin taksi:

— Mahmutpaşaya! paşada şoföre:

Şezlonga bez alacağım. Mahmut — Borcum ne? dedim.
— On asker! dedi.
— On lira olur mu kardeşim? Saat ne gösteriyor?
— Saate bakarsan aldanırsın. 1950'yi gösteriyor... Bozuk! Yedek parçası yok.
Verdim onluğu; gitti... Kırk

iki, on daha: Elli iki! Elli iki liraya şezlong nerede?

Bezi yedi buçuğa aldım. İki buçuk kârım var: Kırk dokuz lira elli kuruş! Kırk dokuz lira elli kuruşa şezlong nerede?

Mahmutpaşada tuhafıma giden nedir bilir misiniz? Bilemezsiniz. Neden bilmediğinizi bilir misiniz? Herkesin tuhafına giden şeyler, başka başkadır da ondan. Çarşaf-ı, açık giyneni, açık giynen, çarşafıyı acayip bulur. Bence, ikisi de acayıptır. Ya boydanboya kılıfa sokuyor, ya kabak gibi meydana çıkıyoruz. Ortası yok. Her iş böyle! Ya dalkavğuz, ya körükörüne muhalif...

Mahmutpaşada acayibime giden şey, kazıklayanın avaz avaz bağırmasına karşılık, kazıklananın

ses çıkarmaması... Şaş dur! Kazığa oturan sussun da, kazıklı Voyvoda bağırsın.

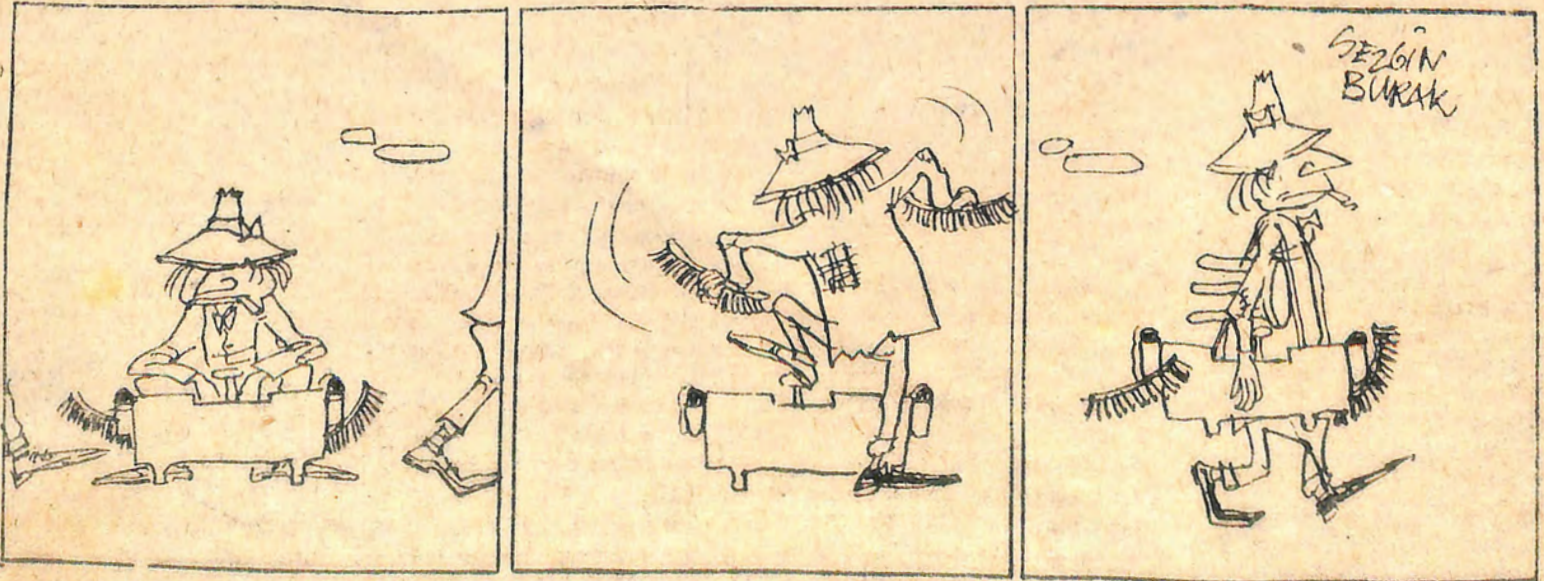
Beyoğlunda kazığın uzununu tak dim edilir ama, bağırmadan, ricay la:

— Şunu alınız lütfen. Rengi daha hoş.

— Bu, iki numara büyüktü. Tam istediğiniz gibi. Bir denesiniz... Yok efendim, ne mahzuru var? Rica ederim.

Mahmutpaşa vokuşundan inerken bir vitrinde güzel güzel ayak-kabılar gördüm. Zevk işi! Alacağım dan değil, şöyle bir bakayım. Vitrine çarkeşmişim ki, arkada bir şangırtı koptu. Şezlong hazretleri, dönüş esnasında kahvecinin askısına çarpmışlar. Çırak, hafifleyen askıyı salladı salladı ve:

ZÜLKÜF BEY :

— Babasını şarap çanağına babamın şişe boşalttığı herif! dedi. Nasıl dönüyorsun be? Eşek eşekken, döneceğini belli eder.

— Siyasal konuşuyorsunuz.

Deyip sustum. Eşek olsaydım, üç dört odun vurur, bırakırdı. Öde bakalım kırılanları: On iki buçuk lira! Kırk dokuz buçuk, on iki buçuk daha: Altmış iki!...

Sabahtan beri ağzıma lokma koymamıştım. Şimdi de iştahım yok. Fena mı? On lira kârlıyım. Yemek için bir onluk ayırmıştık ya... Altmış ikiden on çıktı: Elli iki!... Dön dolaş elli iki!... Şakayı bırakın. Elli ikiye, altmış ikiye sezlong nerede?

Kahveci çırağına paraları bayıldıktan sonra, vitrindeki ayakkabılara bakacak heves kalmamıştı. Saat dört. Harekete iki saat var.

— Dokunmayın, yağlı boya!...

Diye seslenerek milleti uyarıyor, sezlongumla rahat rahat yürüyorum. Dikkati de bırakmıyorum elden. Aman kaza yapmıyayım!... Sen ne kadar dikkat edersen et, öteden biri yükleniverdi mi, bitti. Seyyar börekçinin camkânına öyle bindirdim. Sağındakini, solundakini ittire ittire ilerleyen bir adam müsveddesi, beni sezlongla beraber böreklerin üzerine serpti.

Börekçi:

— Ben çiğ börek satmıyorum, dedi. Kalk oradan!

Artık kimseye on para ödemiyeceğim, Sezlongun maliyeti yük seliyor.

— Tut, tut!...

Bağrıtlar arasında bir koşu tutturdum Engel mengel dinlemiyorum. İşportalar, işportacılar devriliyor, vitrin camları kırılıyor.

— Tut şunu kardeşim, tut!...

Mısırcıya saparken, yakama sarıldı:

— Yüz elli kâğıt ver!

Vermesem, geridekiler yetişip cibremi çıkaracaklar.

— Al. dedim.

Yakamı bırakarak:

— Şimdi çarpabilirsin, dedi

Gösterdiği yerde, bardak yığılı bir işporta bulunuyordu. Olanca hızımla çarptım, olanca hıncımla çığnedim.

— Tut, tut. Ne bıraktın?

İyice yaklaşmışlardı. Koşmaya başladım. Hem koşuyor, hem heşaphıyorum:

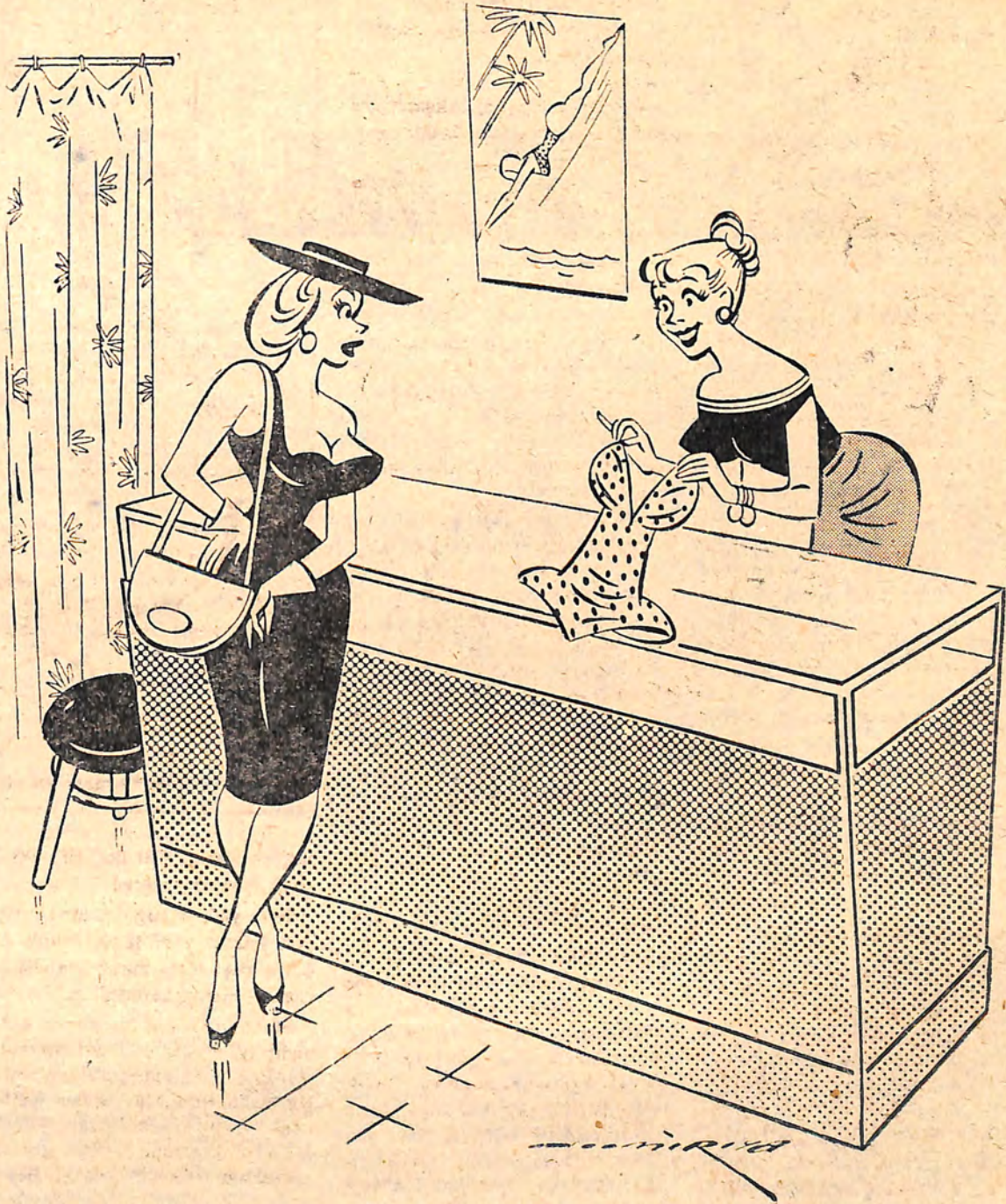
— Elli iki, yüz elli daha: İki yüz iki!... İki yüz iki liraya sezlong nerede, desene! Ulan Fuat, başıma iş açtın. Bundan sonra senin sözünle kız tavlama bile gitmem. İki yüz iki liraya sezlong alacak enayi nerede?

— Tut, tut hergeleyi!

Köprüden Karaköye, Karaköyden Beyoğluna geçiyorum. Kalabalık peşimde:

— Tut, tut alçağı!

Yorulmuşum, dilim. 1648 metre 182 kilosik! Paçalarımın akan, ter mi, şey mi, farkedemiyorum.

— Bu mayoyu alın bayan, giydikten bir ay sonra koca bulmazsanız paranızı iade ederiz!..

— Tut, tut namussuzu!

Bir parti bilmem ne merkezine dalıverdim. Cesaret gösterip de arkamdan gelen olmadı. P. kâtibi:

— Kiminle müşerref oluyorum?

— Benimle.

— Siz kimsiniz?

— Bu sezlonga iki yüz iki lira veren enayi!

Dışardan sesler duyuldu:

— İsteriz, isteriiiiiz!...

Kâtip irkildi. Şahsen tanımadığı birçok mühim adam vardı. Bunlardan biri olabileceğini düşünerek pot kıranlara mahsus bir telaşla:

— Beyefendi, dedi, beyefendi, konuşmanızı rica ediyorlar.

Pencereyi açmıştı. O anda, bezi düşürmüş olduğunu gördüm. İki yüz iki, yedi buçuk daha, iki yüz dokuz buçuk!

— Yaşaaaa! Şak şak şak!...

Ben diyeyim on bin, bilmem ne ajans desin yüz bin kişi!

şüm. Bulan versin. Vermiyenin başı bittten, sonu itten kurtulmasın. Bu arada bilhassa belirtiyim ki, bulup da vermeyen veya vermeyenler hakkında parti olarak sert tedbirler alacağız.

— Yaşaaaa! Şak şak şak!...

Devam edecektim. Gözüm saate ilişti: Altiya çeyrek var!

— Vatandaşlar! dedim. Bizi lüks araba kullanmakla itham edenler, şimdi utansızlar. Köprüye kadar omuzlarınızda gideceğim. Aman, vapuru kaçırmıyaltm!

— Yaşaaaa! Şak şak şak!...

Omuzdan omuza geçerken dalgalanıyorum. Yollarda alkışlayan alkışlayana. Polisler selâma duruyorlar. Şifahi müracaatla da bulunan vatandaşlar oluyor:

— Beyefendi hazretleri, oğlumu İstanbula tayin ettirin. Annesi çok üzülüyor. Bir deri, bir kemik kaldı.

— Beyefendi, babamın üvey kar-

Bana bir iş iktfedin.

— Beyefendi, benim kıza bir kısmet bulmanızı rica ediyorum. Methetmek gibi olmasın, etine buduna maşallah! Bir akşam buyurun da, size eşantiyon versin.

Buna rağmen saat altıda köprüdeydik. Memur, hareket düdüğüünü öttürdü. Bilet alacak zaman yok. Neyse, cezalı kestirim. Vapura atladım. Yolcular hayrette. Kalabalığın tezahürat yaptığı bu zibidi kim?

Vapur biraz açılmıştı. Köprüdekilere nanikle karışık seslendim:

«— Aldattım buldattım

Keçi iclebisini yalattım!»

Kalabalıktan bir ses yükseldi:

— Cebine bak, cebine!...

Cüzdan uçmuş!.. İçinde üç yüz lira vardı. İki yüz dokuz buçuk, üç yüz daha: Beş yüz dokuz buçuk...

NOT: Sezlongun yenisi kırk beş

Akbaba SPORA

GAZETECİ

Dünkü maçta muvafık takım,

Aşağıda her iki takımın oyuncuları da, spor yazısında gösterilmiştir. F

GAZETECİLER Sendikası, gazetecilerin artık yazı yazamaz, yazınca başları derde girer duruma girdiklerini görünce, gazeteler arasında futbol maçları tertip etmeğe başladı. Önce Ankara gazetecileri, sonra da İstanbul gazetecileri kendi araların da futbol maçlarına başladılar. Böylece gazeteciler istikballerini garantiye almış oluyorlar. Günün birinde gazeteleri kapansa, gazete takımları olarak futbol oynayarak hayatlarını kazanabilirler. Elbette ki bugün bir insan ayağı ile kazandığını, kafasıyla kazanmıyor. Üstelik futbol, ne yukarıdakileri, ne aşağıdakileri tedirgin etmediğinden, futbol oynadığı için kimsenin cezaevine girdiği de yok. Bütün bu durum karşısında, neden herkesin futbol oynamayıp da, başka türlü işler yaptığını akıl erdirmek çok zordur.

G O O O O O O O O O L !.
Ama kendi kalesine.. Ahmet Emin Yalman'ın kendi kalesine attığı harika golün resmidir..

Her işimiz futbola kaldığına göre, ayak topu içinde de Akbaba yaya kalmak istemediği için, tanınmış gazete yazarları arasında bir futbol maçı tertip etti. Takım kurmak çok zor oldu. Bazı yazar oyuncuların hangi takıma alınacağı pek açıkça belli olmadığından, kararlardan bir takım kurmak zorunda kaldık.

Geçen pazar günü oynanan bu maçın tafsilatını aşağıda okuyacaksınız.

HEYECAN SON KERTESİNDE

Dün Bayrampaşa stadi, yine bir ana-baba günü yaşadı. Sabahın erken saatlerinde, gişeler önüne biriken seyirciler, taraftarlar arasındaki heyecanın son haddine varmasına sebep olmuştu. Heyecanlı seyircilerden Haldun Simavi,

İlç otomobilleri içinde sabahlıyanlar arasındaydı. Adnan Düvenci de bu heyecanlı maçta olsun, avazı çıktığı kadar bağırıp, fırsattan istifade biraz söz hürriyetine kavuşabilmek için tâ İzmir'den maçı seyretmek için gelmişti. Nadir Nadi bütün geceyi, stadın kapısında geçirmişti.

Kapalı tribündeki yerlerini alan seyirciler, ellerindeki flâmaları, kordela ve şeritleri sallayarak, kaynana zırtlıları, tenekeler çalarak kendi takımlarını kızıştırıyorlar, karşı takımı da kızdırıyorlardı. Seyircilerin hemen hepsi, taş, mısır koçanı, boş gazoz şişeleriyle tam teçhizat olarak mütellâh bulunuyorlardı.

90 dakika hiç tükenmeyen, dinmeyen bir yavgara kasırgası için de devam eden bu maç, basın tarihimize unutulmaz bir yer almaktadır.

MAÇ BAŞLIYOR

Saat 16 da başlayan seremonide her iki takımın oyun havaları çalındı. Muvafakatın havası biraz alaturkayla karıştı. Muhalefetin bozum havası tatlı tatlı dinlendi. Takımlar arasında en göze çarpan özellik, Kadircan Kafıl ile üstad Refi Cevat'ın şortsuz oluşlarıydı. Yanlış anlaşılmasın, her iki oyuncudan Kadircan Kafıl şort yerine uzun, paçası bağlı eşofman, Refi Cevat da, beyaz gecelik entari giymişlerdi. Muhallif takımın kaptanı, eski sporcu Burhan Felek:

— Üstad, entariyi çıkarın, koşarken aceleden etekleriniz dolaşır, dediyse de, Refi Cevat, entarisinin eteklerinin bol olduğunu, böyle daha iyi koşabileceğini söyledi.

Kadircan Kafıl da, romantizmaları olduğunu ileri sürerek, ayakta uzun paçayı çıkarmadı.

Kaleler için para atılacaktı. Bozuk para bulamadılar. Metin Toker, seyircilere doğru:

— Bu kadar insanda havaya atacak para yok mu? diye sorunca, buna pek kızan Selim Ragıp:

— Yahu, oyunda bile muhalefet yapıyorsunuz. Şimdi kimse bozuk para kullanmıyor, bütün bir binlik atın havaya da nam olsun... diye bağırıldı.

Havaya çarktan çıkma bir binlik atıldı. Muhalefet, Şişhane tarafındaki kaleye, muvafakat da Altın Bakkal tarafındaki kaleye düştüler.

Oyuna, hakemlik yapan savcıların ilk vuruşuyla başladı.

İLK GOL

Oyun bir başı bozukluk içinde başladı. Refi Cevat topu eliyle kaptığı gibi, bir bismillah çekip, hasını kalesine doğru bir savlet eyledi. Ancak üç, dört adım kadar gitmişti ki, sırtüstü çayırının üstüne yatarak, Peyami'ye seslendi:

— Peyami, ben şiştim. Kimseyo çaktırma, favul oldu diye bir nara at... Aman doktor gelsin, bana üç ay tebdil hava versin!

Peyami Safa da çayırının üstüne uzanıp:

— Favul favul... diye çırpınmaya başladı.

Bundan cesaret alan Mekki Salt:

Rüzgârımızdan devriliyorlar, dedi.

Doktor ve massör sahaya geldi. Peyami Safa oyuna başladıysa da, Ulunay bir daha yerinden kimildamadı. Bu kargaşalık arasında Ahmet Emin Yalman, ilk golü ağlara taktı. Ama kendi kalesine gol atmıştı. Hakem düdükle öttürürken Ahmen Emin de:

— Sayılmaz, sayılmaz... Ben takımları karıştırdım. Eskiden o takımda oynuyordum, şaşırdım. Başka kale diye kendi kaleme atmışım, diye bağırıyordu.

Bu golden sonra iyice hızlanan muvafık takım, ardarda akınlar yaptılarsa da, Yakup Kadri bir kalem darbesiyle bu akınları boşa çıkarıyor, topları çeliyordu. Coşkun tezahüratla şahlanan mu-

VER BABANA GİTMEZ YAB

ender gördüğümüz nefis bir kafa rovi Baban'a verirk

İKİ TAKIM YANYANA, HAYLAYA BİLİR MİSUN? Bütün

LER ARASI AKBABA TURNUVASI

Muhalif takımdan 12 gol yiyip hiç gol atmadan (12 - 0) galip geldi. Maçın gollerini hakem, saha polisi ve savcı attı...

En iyi oyuncu, her zamanki gibi Ahmet Emin Yalman'dı.

veriyoruz. Bazı oyuncular, oyun sırasında yüksek transfer ücreti alarak takım değiştirmişlerdir. Sonradan takıma giren yedek oyuncuların oyununun yanında yazılı numara, tam numara on olduğuna göre, o oyuncunun maçtaki oyun derecesini gösterir..

Fenik (Tam numara)

— Habib Edib (8)

— Sami (— 5) — Nezihe Araz (1)

— Fırat (10, bir de maşallah) — Fazıl

— İhsan Ada (10, bir de aferin)

— Fehimoğlu (— 10)

— Kafi (Helâlden sıfır)

— Ahmet Emin (Üç buçuk) — Peyami

— Fikret Adil (üç onda bir) — Falih

— İhsan Ada (10, bir de yıldız).

NA !.. Kaleden uzanan topa Burhan Felek, sahalarımızda, vuruşu vurdu... Resimde Felek, topu gösteriyor...

maçtan evvel oyuncular bir arada (Ayaktakiler) Safa Kılıçoğlu, Ahmet Yalman, Doğan Nadi, Cihad Baban, Halil Lütfi Dördüncü, Fazıl Ahmet Nezihe Araz..

«Tele-foto-Radyo-Gramofon — AKBABA»

vafıkları bir daha zaptetmek mümkün olmuyordu.

On birinci dakikada, Nezihe Araz ile Burhan Felek, ikisi birden kafaya kalkmışlardı. Havadaki çarpışmada, Burhan Felek'in ayak bileği incindiğinden bir zaman sahada aksayıp durdu. Oyuna devam edemeyeceğini anlayınca da sahadan çıktı. Muhalifler on kişi kalmışlardı. Mekki Sait.

— Madem onlar on kişi oynuyor, biz de on iki kişi oynarız. Çağırın Mümtaz Faik'i! diye bağırdı.

İKİNCİ GOL

Maçın yirminci dakikasında. Muvafıklar rüzgârı arkalarına, güneşi önlerine, iktidarı yanlarına almışlar, akın üstüne akın tazeliyorlardı. Siyavuşgil:

— Haydi arkadaşlar, rüzgâr da bizimle beraber... diye kükreyerek arkadaşlarını hızlandırdı. Adviye Fenik, bugün tam formunda. Hayatının en büyük oyununu oynuyor. Yalnız kaleye gelen topları değil, kaleye gelmeyen topları bile koşup koşup yakalıyor

Bir ara Falih Rifki, iki oyuncunun arasından sıyrılarak kaleye indi. Tam şutu çekeceği zaman, bir de baktı ki, top yok. Heyecandan topu almadan koşmuştu.

— Top yerine kaleye ben giresem, gol sayılmaz mı? diye sordu.

— İktidara geçince... diye cevap verdiler.

İhsan Ada:

— Az kalsın gol olacaktı, on-

da da topu unuttuk. Şu şansa bak! dedi.

Nihat Sami'nin verdiği pası Fazıl Ahmet on sekiz pas çizgisinden bir voleyle gole çevirdi. O zaman aklı başına gelen Fikret Adil:

— Bu işte hiyle var. Burası on sekiz pas yok... dedi.

Sahiden adımlayınca, on sekiz pas değil, sekiz pas olduğu anlaşıldı. Muvafıklar saha hiyleyi yapıp, kendi yarı sahalarını, öbür takımın iki misli yapmışlardı. Bu sebeple, her iki gol de sayılmadı. İtiraz, yüksek hakem kuruluna gönderildi.

MUHALEFETİN İLK GOLÜ

Muhalifler, kırk bir buçukuncu dakikadan sonra bir şahlandılar. Topu kapan hasım kalesine iniyordu. Harikalar yaratıyorlardı. Muvafıkların kalesini iyice bastır- mışlardı

Muvafık seyircilerin tribününden sert bir ses yükseldi:

— Yahu, siz bunlarla mı uğraşacağız. Bırakmıyorlar ki rahat rahat kalelerine gol atıp da kalkı- nalım... Ne duruyoruz, en iyisi, ba- sın kanununa bir madde daha ko- yun şunlara bir baskı yapalım.

Her zaman olduğu gibi ancak, birinci haftayımın son dakikaların da canlanan muhalefet akınlarının neticesini alamadan, haftayım da bitmiş oldu.

İKİNCİ HAFTAYIM

İkinci haftaymı muhalefet daha şuurulu oynamaya başlamışlardı. Nitekim, ikinci haftayımın altıncı dakikasında Burhan Felek'in anlattığı bir Nasreddin Hoca fıkrası, muvafıkları gevşetti. Mu- vafık oyuncular şişmişlerdi. Ah- met Emin'i de kendi takımlarına transfer ettilerse de, Yalman iki takıma da alışamadığından bir o- yandan, bir bu yandan oynayıp durdu.

Bir ara sıkışan muvafıklar sa- haya on bir top birden çıkarıp her oyuncularına bir top verdiler.

— Şimdi her şey bollandı. Ham- dolsun top sıkıntımız da yok. Her muvafık vatandaşa bir top! diye bağırdılar

Bu sırada Ulunay'la Kafi, saha ortasına oturup hararetili bir mü- naakaşaya dalmışlardı.

Gittikçe şiddetlenen muhalefet akınlarını kesmek için, muvafıklar oyuncu biçmeğe başladılar. Vâ- Nû, Halil Lütfi'ye:

— Pas ver, pas ver... diye bağı- rıyordu. Halil Lütfi de ona:

— Bedavadan pas verilir mi? Bir kere topu ayağıma geçirmi-

şim, dünyada vermem. İyi fiyat verirken satarım, diyordu.

İkinci haftayımın sonlarına doğ- ru, Peyami Safa kalbinden yara- lanarak çıktı. Onun yerine Cihad Baban girdi. Baban, iyi bir oyun gösterdi. Ayağına top geçse, gol yapacağı muhakkak Burhan Fe- lek, topu ayağında tutan Bedii Faik'e:

— Baban'a ver. Baban'a ver! diye bağırdı.

Son dakikalarda takıma girmiş olan Bedii de:

— Kime canım isterse, ona pas veririm, sana ne? diye bağırdı.

Oyunun bundan sonrasını muha- lifler tek kale ovmadılar. Muva- fıklar iyice bozulmuştu. Seyirci- ler:

— Bozulma, yedek parca yook! diye bağırdılarken, onlar da:

— Bozularuz, yedek parca da

BEDAVA MI SANDIN ?

Maçın ikinci devresinde Halil Lütfi kaptığı topu bir türlü elinden çı- karmak istemedi. Büyük bir açık arttırmadan sonra topu sattı ve ne- den sonra oyuna devam edildi. Re- simde Halil Lütfi topu satarken görüyorsunuz.

var, her bir şey de var... diyor- lardı.

Üst üste akınlarını tazeliyen muhalifler, on ilki gol atarak, ha- kem kararıyla sahadan (12-0) mağlup çıktılar.

Takımların tarafları sarınış dolaş olmuşlar, yaşlı gözlerle bir- birlerini öpüyorlardı. Sahadan ga- lıp çıkan muvafıklar sevinmekte haklıydılar, İzmit fabrikasından iki yüz ellışer gram kâğıt almaları için tahsis çıkmıştı.

Stad: Bayrampaşa

Seyirci: Muvafıklara göre ken- dilerinden 100 000. Öbür takım- dan 10 kişi. Muhaliflere göre, kendilerinden 500 000, karşı- takımdan 5 kişi.

Sahilde...

Yazan : BİTİRİM

ma konsal.. Şairin dediği gibi, içimde bir kötülük yok, ama böyle yapayalnız da olmaz ki...

Derken yolun başında bizim neşeli kuş göründü. Gözlerim keskindir; ayan beyan seçiyordum. Spor giyinmiş, çevik yürüyüşlü bir kızcık. Tabii o da baş aşağı, ayaklarından dünyaya yapışmış hızlı hızlı geliyor. Şimdi yanımdan geçip gidecek ve arkasından ağzım açık bakakalacağım.

Kız yaklaştı yaklaştı, beni yatığım yerde hiç farketmedi.

Yolun dönemecinde, denize keskin bir yar halinde diklemesine inen kıyıda çantasından bir kâğıt çıkardı. Herhalde adres filan yazılı, ileriye doğru bakınıp duruyor. Buralara yabancı bir afet, belli...

Şimdi kalkıp yanına varsam da, bu kâinatın ortasında, bacakları yukarıda başaşağı durdu unu ken disine anlatsam, acaba ne der... Mutlaka o kıpkırmızı dudaklarını büzüp güzel gözlerini aç aça, sanki pek garip bir şey söylemiş gibilerden bakar. Belki de yanımdan bağıra bağıra kaçmaya kalkar. Sen hiç okulda coğrafya okumadın mı kız?..

Bendeniz öyle ilmi hakikatleri düşünüürken, kızın elindeki kâğıt, şakacı bir rüzgâra kapılıp uçuverdi O arkasından atıldı, fakat kendini tutamadı, kısa bir çığlık, hay di cuup denize.

Bütün bunlar bir kaç saniye içinde olup bitmişti.

Aman demiye kalmadı, yerimden fırlamıştım. Şimşek gibi kıyıya yetiştim. Ben de atlardım arkasından; hemde halıklama.

Şu kıızı bir kurtaraydım da görsün dedim. Bu kıyı derinedir. Sular bir nehir gibi hızla akar. Ben de pek öyle ahım şahım yüzmek bilmem. Olsun, kurtarmak vazifemdi. Yazık değil mi elâlemin kızına. Başladık suyun içinde karışıklı çırpınmaya. Meğer yaman yüzücüymüş kâfir! Beş, on kulaç

ta kıyıyı buld. Amanın ben, a-kıntıya kapılmış gidiyorum. Ak-siliğe bakın, gırkırık, bir türlü kendimi toparlıyamıyorum. O yük seklikten atlayışla sersemlemişim. Akıntı da çok fazla. Ağzıma bur-numa tuzlu sular doluyor.

Kız, çaresiz tekrar suya atladı, bacağımdan çekip çıkardı. Sonra bir güzel de azarladı:

— Niçin atladınız denize?

Yutkundum:

— Şey, sizi kurtarmak için...

Vaziyetime baktı baktı, başladı gülmeye. Şapşallığım, dehşetli can sıkıcıydı. Her tarafımızdan zırl zırl sular akıyordu. Entarisi vücuduna yapışmış, saçları alınna dökük, yanaklarında su damlacıkları pırıldıyor. Ben de suya düşmüş cins bir erkek kedi gibi silkinip suları etrafa sıratıyordum.

Bereket civarda kimseler yoktu. Kız:

— Eyvah dedi, ben şimdi ne yapacağımı...

— Emirlerinizi bekliyorum küçük hanım, size bir faydam dokunabilir mi?

— Siz kendinizi kurtarınız efendim, dedi.

Bu lâf üzerine oracıkta bir kayanın dibine gömeldim. Canım bir kaç nefes sigara istedi. Baktım, cebimde paket ve kibrit vıcık vıcık olmuş.

Kendi kendine söylenir gibi:

— Adresi de kaybettim dedi, ya Rabbi ne yapmalı?

Sonra lütfen sordu:

— Siz buraları bilir misiniz?

— Ne yazık ki, hayır, ben de gezmeye gelmişim.

Az ötede büyük bir yalı var. Çaresiz gidip kapıyı çaldık. Panjurlar kapalı, kapı duvar. Anlaşılan içerde kimseler yok Etrafta bir kaç yalı daha var ama, onlar da ıssız ve sessiz... Böyle zırl zırl su içinde kapı kapı dolaşacak değiliz a...

Kumandayı elime aldım. Otoriter bir sesle:

— Gelin peşimden dedim, bakın

ışlar nasıl derhal yoluna girecek.

Ben önde o arkada, yirmi metre kadar bayır turmandık. Çalılarla dolu bir düzlük göründü.

— Bakın burası günlük güneşlik, şu çalı kümelerinin içleri mükemmel birer kabinedir. Birine girip hiç olmazsa enterinizi çıkarın. O kurusun gerisi kolay.

Dur p biraz düşündü, sonra kümelerden birine daldı.

Ben de başka bir kümenin içine girip soyundum.

Yalnız başlarımız dışarda, karşidan karşıya konuşmaya başladık.

— İsminiz ne ir?

— Dünyadaki isimlerden birisi.

— Halbuki ben sizi peri kızı zannetmiştim.

Biraz sustuk.

— Hayatta bağlı bulunduğunuz bir erkek var mı?

— Tabii var; Büyük babam...

Somurttum. Bu kız benimle açık tan açığa alay ediyor.

Bu defa o sordu:

— Siz hep böyle sualler mi sorarsınız?

— Evet, ama çok defa kendi kendime. Yapayalnızım...

Çamaşırları altüst ettik.

Bir serçe sürüşü yanımdan cıvı cıvı uçup gitti. Kız sevinç içinde el çırttı.

— Aman ne hoş, şu çalı dibinde herhalde yavruları var...

Hiç ses çıkarmadım, o anlatmaya devam etti: Buraya bir kız arkadaşını görmeye gelmiş. Babası banka müdürüymüş.

— Bana bir iş verecekti deyip sustu.

— Size, temiz bir arkadaş olarak ben de bir iş verebilirim. Ben de bankacıyım. Bütün günlerim hep rakamlar içinde geçer.

Aşağıdaki caddenin tek tük yolcular geçtikçe hemen kafalarını içeri çekip susuyorduk.

Bir defasında nasıl oldu bilmem, lâfa dalmışız. Geri tarafımızdan kalın bir ses gürlledi:

— Çalılar arasında Ademle Havva... Bu ne rezalet efendim...

Eyvah... Altmış beş yaşlarında, iri kıyım, beyaz saçlı, dinc bir zat. Temiz pak giyinmiş. Bir elinde kalın baston, öbür elinde korkunç suratlı bir buldok köpeğinin zinciri. Bize doğru gazap içinde bakıyor.

Burunlarımız dışarda, biz de onacin gibi bakıyoruz...

Kız:

— Fena şeyler düşünmeyiniz efendim, diye seslendi, biz az evvel denize düşmüştük.

— İkiniz birlikte mi?

— Şey, diye lâfa karıştım. ben onu kurtarmak için atılmıştım.

— Kurtardın mı bari?

— Hayır, o beni kurtardı.

Bazı vaziyetlerde doğruyu söylemek, insanı derde buluştur.

Adam tekrar kızdı:

— Delikanlı, ama sen saçmalıyorsun, diye bağırdı...

Gazete fiyatları arttırıldı: (Gazeteler)

BİR yaz sabahı, sahilde çamlar altına uzanmıştım. Reçine kokulu, sivri yeşil dallar arasında deniz, kumsal ve bütün kıyı, gün ışığının altın yaldızına sürünmüş ısl ısl, renk renk parlıyordu.

Taze çimenler üzerinde yatığım yerden, gözlerimi masmavi gökyüzüne dikmiştim.

Birdenbire aklıma geldi, kendi kendime: «Belki de şu yusuvarlak dünyanın alt tarafında - demir tozunun mıknaşına kapıldığı gibi-biz de dünyamıza yapışmışız ve mavi başluğa doğru tepesi aşağı yaşıyoruz» dedim.

Davul tozu, minare gölgesi hesabı. E ilmi hakikat bu!.

Bir an, gözlerimin önünde serili duran bütün manzara bana, tepesi üstü boşluğa çevrilmiş gibi göründü. Toprak ve deniz yukarıda, gökyüzü aşağıda. Bir düşünürsek, boşlukta uç babam uç!

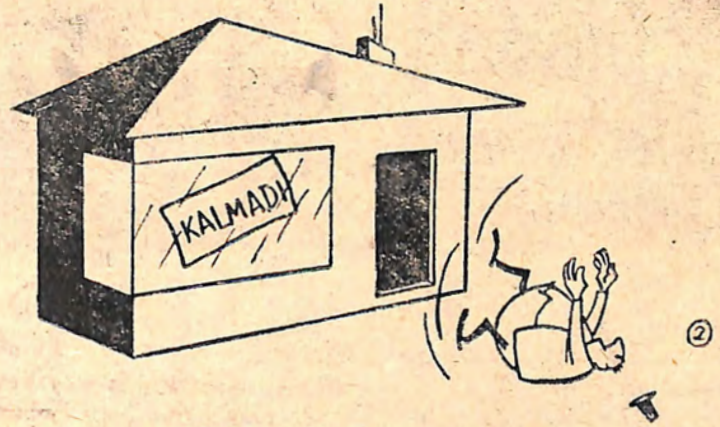
Gözlerimi oğuşturdum, başım döndü.

Şimdi denizde küçük bir vapur, iskeleye doğru yaklaşıyor. İçi şen insanlarla dolu. Deminki hesaba göre deniz, lácivert sudan bir tavan gibi, vapur tavana yapışmış, ehali de tabanlarından vapura yapışmış... Hiç kimse işin farkında değil...

Hay saf insanlar hay!..

Nihayet biletlerini memura gösterip karaya çıktılar. Ben vaziyeti uzaktan seyrediyordum. Bakalım bizim tarafa kimse gelecek mi diye.

Yarabbi!.. Ben de sivri sivri duran çam dallarından birine konsam. Ve kanatlarımı çırp çırp, şakır şakır ötü ötüversem. Bir neçeli kuşçuk da gelip yanıbaşı-

Kuyruk..... 'Acısı' !..

Kız:

— İnanmazsanız ıslak elbisele-
rimize bakın, diye sızlandı.

Fakat kızgın zat, pek yumuşa-
mış görünmüyor ve habire basto-
nuyla çahları dürtüklüyordu.

Daha tesirli lâflar etmemiz lâ-
zım:

— Hem biz yakında evleniyo-
ruz efendim, diye kafa salladım.

Yaşlılar böyle şeylerden hoşla-
nırlar. Hakikaten de tesiri oldu:

— Yüzükleriniz var mı?

İnsan bir defa kıtır atmıya baş-
ladı mı, artık gerisi gelir.

— Tam beş gün sonra nişan, ni-
kâh hep birlikte olacak. Bu pahalı-
lıkta ayrı ayrı masraflara ne lü-
zum var, öyle değil mi beyefendi
amcacığım.

Ne yapıp yapıp şu vaziyetten
kurtulmalı, diye düşündüm. Ger-
çi ciddi bir tehlike yok ama, adam
aklına eserse bütün dünyayı aya-
ğa kaldıracak. Bekçiler, karakol,
filân derken diz boyu rezalet..
Herkes merak anlatabilirse an-
lat...

Cesaretim artmıştı:

— Bize inanmazsanız nikâh
memurluğuna telefonla sorabilir-
siniz, diye bir palavra saha sık-
tım. Allahın kurnada telefonu ne-
reden bulacak... Hele biz bir gi-
yinelim de.

İlk kızgınlığı geçmişti.

— Bu denize düşmekler filen
sahi mi, diye tekrarladı.

— Billâhî sahi dedim, biraz
saçma ama, sahi...

— E çocuklar sizde hiç akıl
yok mu? Burada böyle bekleyip
kurunmayı da ilk defa duyuyorum.

— Bizden başka denize düşen ol-
mamıştır da, ondan. Başka ne ya-
pabilirdik dersiniz?

— Her neyse, siz durun baka-
lım, diye ensesini kaşdı, çekilip
gitti.

Az sonra, yamacın öbür yanın-
dan, çoluk, çocuk, genç kızları ve
delikanlılarıyla birlikte meşeli bir
aile çıkageldi. Başlarında da ak
saçlı zat var. Bize kuru çamaşır
elbise getirmişler. Hep birlikte
«Geçmiş olsun» diye güle oynaya
bağıştılar.

Uzattıkları elbiseferi alelacele
giydik. Çeketle pantolon bânâ dar

tım. Kız ise gayet bol ve uzun bir
entari içinde âdeta kaybolmuştu..
Yalnız başı, elleri, çıplak ayak bi-
lekleri ve ıslak iskarpinleri görü-
nüyordu Benim zıpcıktı halime
bakıp dudaklarını ısırıldığını fark-
ettim.

Uydurma mıyduruna, ne de ol-
sa nişanlı değil miyiz, o kıyafette
kolkola girip aralarında yürümi-
ye başladık.

Dur bakalım bu işin sonu ne o-
lacak. Vakalar kendi kendine ço-
rap söktüğü gibi, anma tatlı gidi-
yor. İnceli kalınlı binbir sual yağ

muru altında sağa sola cevap yeti-
ş tirip durduk. Ne iyi insa lardı!..
Aralarında geçirdiğimiz o tath
günü hiç unutamayız. Evlerinin
uzaktan görünüşü de bir bayram
tebriği kartına çizilmiş gibi se-
vinliyim. Evin önünde küçük bir
çardak, yedi veren gülleriyle süs-
lenmişti. Kapı ardına kadar açık,
içerisi ferah, temiz ve aydınlıktı.

Bütün gün, gelinler, damatlar,
oğullar, kızlar etrafımızda bizi
ağırlamak için fır döndüler. Evin
küçük çocukları bile gültüçük ya-
pıyorlardı. Bir defa etrafımız bu

kadar tatlı tuzaklarla çevrildik-
ten sonra artık kurtulamayız. On
lar nasıl isterlerse öyle olmağa
mecburduk. Sofrada yanyana o-
turduk. Birbirimize sık sık gül-
lümstedik. Karşılarında birbirimi-
ze delicesine âşık kesildik. Kız,
bazen hakikati hatırlayıp kendini
toparlamak istiyor, sonra etrafı
baş çıkamayıp işi kendi haline
bırakıyordu.

Yemekten sonra dansederken
kulağıma fısıldadı:

— Bu tertemiz ve candan insan
ları aldatırken üzüntü duyuyo-
rum. Hakikati söylesek nasıl ol-
ur?

— Bırakınız bu tatlı havayı
bozmayalım. Hem bakın, hain gü-
neş ufka doğru hızla yaklaşıyor.
Sizden ayrılınca bu gece bana
pek karanlık gelecek

Ev sahibi bir köşeden:

— Siz çok hoş bir giftsiniz ço-
cuklar, diye sesleniyordu, düğü-
nünüze çağırmasanız billâhî gü-
cenirim. Size düğün hediyesi ola-
rak birer cankurtaran simidi ge-
tireceğim...

Kahkahalar ayuka çıktı.

— Bizim en kıymetli misafiri-
miz olacaksınız, deyip, akşam ü-
zeri veda ettik. İskeleye kadar gel
diler. Ve vapurumuz uzaklaşıp on
ları gözden kaybedinceye kadar
yanyana mendil salladık

Yanımdaki:

— Ne iyi insanlardı. diye içini
çekti.

— O kadar üzülmeysin canım,
isterseniz düğün davetiyesini bir-
likte getiririz...

Gözlerinde tatlı bir ışık yandı:

— Nasıl olur?

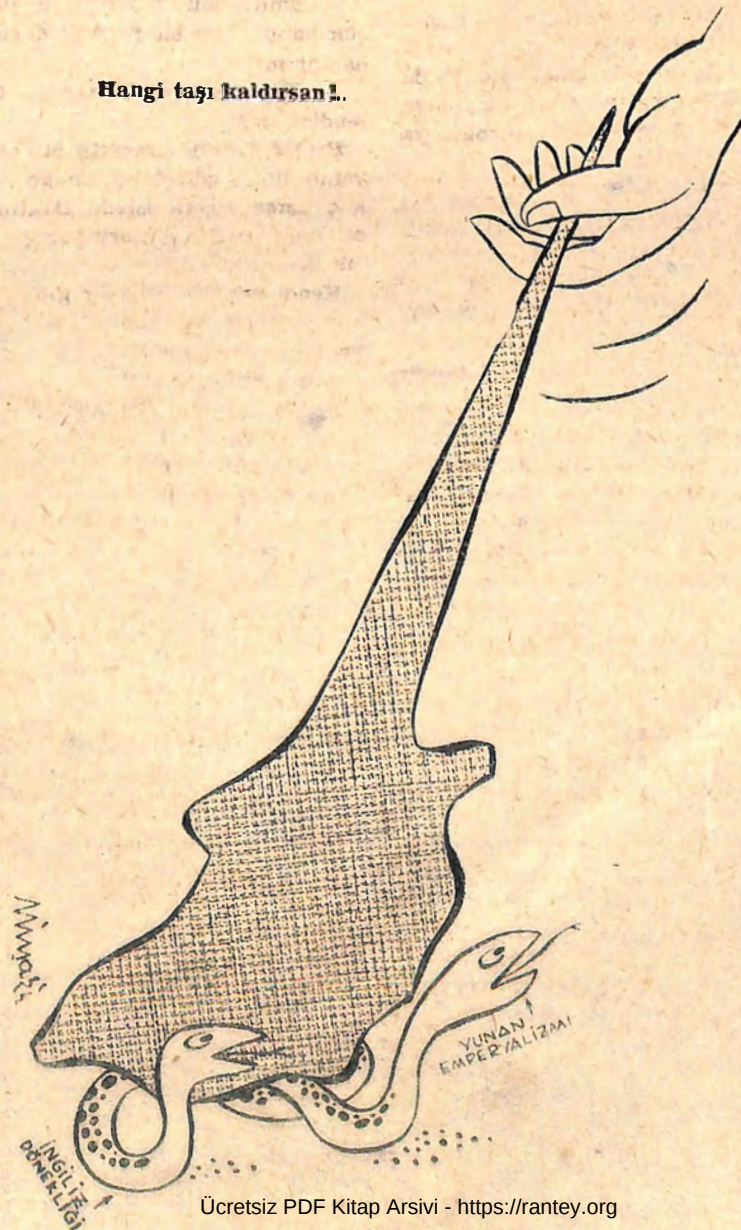
— Niçin olmasın... Bu güzel gü-
nün sonunda bir vapur iskelesinde
ayrılvermek... Hem sizi, içimin
sahilinde yıllarca bekledim, hal-
buki bugün çıkıp geldiniz. Bıra-
kamam...

Bir eliyle kolumu sıktırıp kula-
ğıma fısıldadı:

— Denize düşmeyin diye tutu-
yorum.

Ya Rabbi!.. Bu altüst yaşadı-
ğımız dünya meğer ne tathymış.

Hangi taşı kaldırsan !..

köktel

Bir dolma meselesi!

Dostlarımızdan Haf-faf Ahmet efendinin iki senedir Yunanistanda esir olduğunu biliyor, fakat bunun sebebini bilmiyorduk.

Onu, birkaç gün evvel Çarşıkapıda gördük. Yine o eski kalender, şen tavrını hiç bozmadı. Yalnız biraz zayıflamıştı.

— Vay Ahmet efendi! şükür gördüğümüze... Nerelerdeydin, ne vakit geldin?

— Geleli bir hafta oluyor. Pire'de esirdik.

— Sebep? Sen asker değildin, bir şey değildin? Bahusus sağlı, sakallı, yaşlı başlı adam-sın... Seni ne diye esir ettiler?..

— Hiç efendim, bir dolma meselesi!

— Ne dolması?

— Domates dolması.. Mütarekeden altı ay sonra Bursaya bizim damadın yanına gitmiştim... Bir gün, galiba bir pazar günü, çarşıda bir aşçı dükkânında domates dolması yerken, fize rine biraz yoğurt döktürmüştüm. Vay efendim domatesin üstüne yoğurt döken sen misin? diye yakalayınca götürdüler.

— Nereye?

— Nereye olacak, Yunanlıların merkez kumandanlığına... On beş gün orada sorgusuz yatıktan sonra da mevcut lu olarak Pire'ye.

— Dolmanın üstüne ya gurt dökmekten ne çıkar?

— Pire'de tam bir se ne yemedim, içmedim, hep bunu düşündüm... Öyle zamanlarım olmuş ki, az kala merak-tan çatlıyacaktım. Nihayet uzatmıyalım efendim, bir sene Pire'de mevkuf kaldıktan sonra türkçe bilen İstanbullu bir Rumun eline beş pa-pel sıkıştırdım, bize bir Rumca istida yazdı, Pire mevki kumandanlığına verdik, esaretimizin sebebini sorduk. Bir hafta sonra beni çağırdılar, kumandanlıkta isticvaba başladılar:

— Söyle bakalım, Haf-faf Ahmet sen misin?

— Benim!

— Sen geçen sene Bursa'da Yunanlılarla alay etmişsin!

— Haberim yok.

— Nasıl haberin yok? Bir aşçı dükkânında Yunan zabıtları yemek yerken, karşısına geçip kırmızı domatesin üzeri-

Ezell bir dâva:

Ev — Bunlardan sen mes'ulsun...

Okul — Hayır, sen mes'ulsun!..

ne beyaz yoğurttan bir hilal resmi yaparak gül-müşün!...

Anladınız mı şimdi, dolma meselesini... Ah birader, çektiğimi bir ben, bir de Allah bilir. (Eski Türk mizahından: Kelebek 1923)

Milyonluk tablolar!

Picasso'nun Paris'teki atölyesini ziyaret eden gazeteciler, duvarlarda hiç bir Picasso resmi görememiş, hep başkalarının tabloları asılı olu-na hayret etmişlerdi. Meşhur ressama bunun sebebini sordular. Aldıkları cevap şu oldu:

«— Ne yapayım, bir tablomu yarım milyondan aşağı vermiyorlar.. Almama imkân yok ki! O. Cahit CEM

«Havadis»

Çok bile!

Her gün gazetelerde yabancı firmaların Türkiyede yeni bir tesis daha kurmakta olduklarına dair havadisler okuyoruz.

Fransızlar otomobil fabrikası kuruyorlar-mış, Almanlar ampul, Hollandalılar radyo.

İngilizler liman kuruyor, İsveçliler telefon santrali, Amerikalılar o-tel..

Belçikalılar kuruyor, İtalyanlar kuruyor.

Peki, bu arada bizim kurduğumuz bir şey yok mu?

Var tabii:

— İlk önce hayal, sonra turşu...

Çetin ALTAN «Akşam»

Baba iğeri..

Amerika'da bir skandal: Sarah Churchill sarhoş olup, adam tokatlamış!..

Türkiye'de bir skandal: Randolph Churchill sarhoş olup, Türklere hakaret etmiş!..

Humm.. Galiba tuhaf bir tabiat hâdisesiyle karşı karşıyayız:

Hani, analar yer, çocuklarına süt olur derler ya, anlaşılan baba Churchill'in içtiği Wisky'ler de çocuklarını sarhoş ediyor!..

Bedii FAİK
«Dünya»

Kırılmış tabak

Yeni günahlarını ehem miyetle gizleyen kadınlar, mesela yirmi senelik eski günahı itiraf etmekte hiç beis görmezler Bu noktada hizmetçilerin «Kırılmış tabak» nazariyelerini tatbik ederler.

Bayram ziyaretlerine giderken:

— Oğlum, gittiğiniz yer de büyüklerin elini eteğini öpmek lazımdır..

— Babacığım ben daha küçüğüm, politikacı almama vakit var!

YAZISIZI..

Zeki

Yılan avcısı!

Büyük bir yılan koleksiyoncusu idi. Afrika'ya gelmişti, maksadı koleksiyona yeni yılanlar eklemektir.

Bir sabah kampın civarında dolaşırken deliğine girmekte olan nadide bir yılanla karşılaştı. Bu kendisinde eşi olmayan çok kıymetli bir yıldı. Fakat aksi gibi yanında silâh namına bir şey yoktu. Yılanı ise kaçırmak üzere idi ki birden aklına bir buluş geldi:

Yılanı kuyruğundan çekip çıkaracak ve öteye fırlatacaktı. Hayvan tekrar gelip deliğine başını sokunca tekrar çekecek ve fırlatacak ve buna yılan yorgunluktan bitap düşene kadar devam edecekti...

Düşündüğü gibi yapmağa koyuldu. Kendisi iyice yorulmuş. Fakat yılan henüz bir şey olmamıştı. Üstelik 20 ci defadır ki, deliğine avdet eden yılan ne yaptı biliyor musunuz: Ters döndü ve deliğine önce kuyruğunu sokup başını dışarda bırakarak yavaşça içeri sızıldı. (Fransız)

— Balıklara da ne olmuş bugün?..

(Fransız)

GÜNEY şehirlerinden birinde insan yiyen bir kaplan sirkten kaçmıştı. Herkes dehşet içinde idi. Şerif derhal bir ekip teşkil etti, bunlar silâhları ile kaplanın pssine düşeceklerdi. Yalnız yola çıkmadan evvel Şerif adamlarına:

— Çocuklar, dedi, gelin hep beraber birer kadeh içelim ve öyle yola cıkalm,.. Bunu Jim'den mada herkes memnuniyetle kabul etti. Şerif cısalndı:

— Jim, yahu sen de gel de bir kadeh içiver..
Jim başını salladı:
— Siz için. Bana içki fazla cesaret veriyor.

(Amerikan)

— Doktor, çocuk bir anahtar yuttu...

— İyi ya, iştahı açılır!..

(Amerikan)

Aptal âşık!

Esasında kalın kafalı bir adamdı. Soğuk bir akşam üstü. Sevgilisini aramasına almış ve evine götürüyordu. Kız biraz mahzun ve suratlı idi. Merak etti sordu:

— N'oldu canım bir şeye mi sıkıldın hayatım?

— Evet çok sıkılıyorum. Ölsün daha iyi beni kimse sevmiyor bak ellerim bile buz gibi...

Bizimki genç kızın minik ellerine nakikaten yan gözle baktıktan sonra onu teselli etti:

— Niye böyle söylüyorsun canım. Aftah seni seviyor. Annen seviyor, baban seviyor, kardeşin seviyor. Ellerine gelince üzerlerine ofur veya koltuğunun altına sok hemen ısınır!.. (Fransız)

— Dur, sana bir izahta bulunayım...

— Bir değil, üç!..

(İtalyan)

Muhabere ile spor!

Delikanlı hem jimnastik kulübünde aza idl, hem mektupla halter öğretene bir teşkilâtle muhabere ediyordu.

Bir gün kulüpte masöre:

— Halteri ilerletiyorum. dedi. Bana gittikçe daha büyük ağırlıklar gönderiyorlar...

Masajcı onu şöyle bir yokladı ve:

— İyi ama, dedi, ben senin adalelerinde bir gelişme göremiyorum, nasıl şey bu?

Delikanlı göz kırptı:

— Siz bir de paketleri getiren postacıyı görseniz. (Amerikan)

Kocadan şikâyet!

Kadın, ruh doktoruna dert yanıyordu:

— Çok üzülüyorum doktor bey. Kocam bütün gün oturuyor ve burnundan sigara dumanları çıkartıyor, hem de hal ka halinde...

Doktor güldü:

— Bunda merak edecek bir şey yok hanımefendi, bütün sigara tiryakileri aynı şeyi yaparlar.

Kadın ısrar etti:

— Fakat doktor bey, kocam sigara içmez ki!.. (İspanyol)

YAZISIZ!..

(Alman)

Şirret kadın!

Bir parça ekmek isteyen dilenciyl, kadın bağıarak kapıdan kovdu:

— Defol buradan! Nedir bu dileneli bolluğu yahu? Haydi çek arabamı, yoksa kocam çağırırım seni icabına bakır.

Dilenci bu yüksek perdeden hücumu güllerek dinledikten sonra:

— Çağıramazsınız, dedi. Zira kocamız evde yok!

Kadın şaşırmıştı:

— Evet ama... Siz nerden biliyorsunuz bunu?

— Bunu bilmek için fazla zekâya hacet yok ki, dedi dilenci. Sizin gibi karısı olan bir adam ancak yemek saatleri evde olur. (İtalyan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 20 —

Burada, eskiden tanıdığı biri vardı. Büyük konaklardan satılığa çıkarılan eşyaları alır, üstün körü bir tamirden sonra, şuna buna sürerdi. Adına da koltukçu Ali Bey derlerdi. Babacan bir adamdı. İzzeti efendi, bu Ali Beyi buldu:

— Oooo! İzzeti efendi, Safa geldin. Yahu nerelerdesin?

— Taşrada. Alıştık, yerleştik gayri.

— Allah versin! Memuriyet, filân var mı?

— Çoktan terktetik... Çekildik, memuriyet maaşıyla insan geçince-miyor ki, birader.

— Öyle. E, ne iş yapıyorsun?

— Dâva vekâleti... Takibi mesalih... Ne yapalım? Akmasa da damhyor.

— Ey, söyle bakalım. Emrin?

— Estağfurullah! Keremkârım dostuma, emretmek ne haddime? İstirhamla geldim.

Usulcacık, koltukçunun yanına sokuldu:

— Mirim. Şöyle büyücek bir haneyi tefriş edecek, gösterişli eşyan var mı?

— Nasıl eşya istiyorsun, bilmem ki? Bende eşya çok. Bu dükkânın içindekilerden maada, handaki ardiye tıklım tıklım dolu. Âdile sultanın hazinedarı geçenlerde ördü idi. Terekesinden, bütün eşyaları ben aldım. Olmasına var, gelgelelim senin neler aradığını bilmeliyim.

— Gösterişli ve ucuz.

— Kendin için mi?

— Keenne öyle. Hatırım saydığım, ehlibadan biri için istiyorum. Ve lâkin, nısıf bedelini, fakir, kendim ödiyeceğim. Malûmu ihşanınız... öh, öh!.. Malûmu kerimanneniz... Bu zata, sık sık işimiz düşer de... Nevima...

Mânalı mânalı gülen İzzeti efendinin, Ali Bey sırtını sıvadı:

— Malûm! dedi. Anladım.. anlamaz olur muyum? Rüşvet vereceksin, ama, şöyle bir biçimine getirerekten!

Vergi kâtibi, biraz daha gülerrek muhatapının sözlerini tasdik etmiş oldu.

— O halde, sen neler istediğini şöyle, beraber arayalım, görelim..

— Evvelâ, bir oda takımı... yaldızlı, kadifeli... Yahut ki ipekli, Maakonsol ve ayna. Sonracığıma, efendiceğizim; bir piring karyofa ve lâkin gayet süslü olacak. On iki adet sandalyasıyla bir yemek masası, mücellâ, iki mak'ad. Gene bir ayna, konsol, ama bu defa çekmeli nevinden. Kebir, çlui

soba. Borular boyalı cinsinden olursa, fenimelmatlup. Daha sonra efendiciğim, tencere, tepsi, kap, kakacık... bir büfe, iki adet, gösterişli halı... Üç, ilâ dört parça secade... İşte bu kadar.

— Kolay, hepsi var. Nah, bak, şuradaki yaldızlı takım, şeyhülislâm efendinin kâhyasının konağından alınmıştır. Ucuz veririm, sana.

İddip baktılar. İzzeti efendi pek beğendi. Hakikaten gösterişli şeydi. Bir kanapesi, iki koltuğu, altı tane de sandalyası vardı. Yaldızları biraz kararmıştı amma, Ali Bey, yeniletmeyi vadediyordu. On altına mutabık kaldılar. Öteki eşya da bulundu. Hep birden otuz sekiz altın tuttu. Paraları sayarken, İzzeti efendi, hafif hafif yutkunararak:

— Mirim! dedi; efendiciğimden bir istirhamım daha var.

— Emret.

— Estağfurullah! Deminden iki gözümüne izah etmiştim, bunları takdim edeceğim zat çok hatırlıdır. Çok âlidir. Fakire, buraya geliyorken, gerçi bu eşyayı sipariş eyledi ise de, herveçhişin akçe vermedi. Ben gene de kendisinden aramıyacağım. Kaz gelen yerden tavuk esirgenmez. Helâli hoş olsun. Ve lâkin, bir sırası düşünce,

kendisine bu yaptığım fedakârlığı ihsas etmek icap ederse, böyle otuz sekiz lira gibi hasas bir meblâğ ile minnetini celbe cür'et etmiş görünmek istemem. Nezdi âci zemde bir pusulacık bulunursa isbatı müddeâ kolay olur. Bilmem, anlatabiliyor muyum, mirim?..

— Bir pusula veririm, kolay.

— Öh, öh!.. Evet, amma, yani ya demek isterim ki, pusulayı otuz sekiz değil de, baş tarafına, şöyle bir yüz ilâvesiyle, yüz otuz sekiz lira diye göstersek...

— Nasıl olur, a İzzeti efendiciğim?

— Ne beis var, elmasım? Mak-sat suüstimal olmayıp da, hüsnü istimal olduktan sonra...

— Öyle ama, ben bu yaşa gelmişim, böyle yalan kâğıda mühür basmış adam değilim.

— Gene de sen basma, nuru ay-nim. Çırağın mühürü kâfi, vafi.

— Vallah bilmem amma, biraz acayip olacak. Sonra başım derde girmesin.

— Asla! Allah göstermesin!

— Peki, Haydi bakalım!..

Pusulayı da aldı, cebine koydu. Memnuniyetinden etekleri uçarak, dükkândan çıktı. Bu işte de bir yüz liracık çarpmıştı. Allah bereket versin. Nasıl olsa, nakliyyeden kendi yol parası çıktı mıydı, ooh!..

Bu memnuniyetle, Eminönüne indi, köprüyü geçti, tünele binip Beyoğluna çıktı, doğru Eptalofos gazinosuna, incesaza.

O gün, İzzeti efendiden da ha bahtiyar, veryüzünde, Allahın tek bir kulu yoktu.

★

— Mirim! Davetiyeleri yazmak bir şey değil Ve lâkin, tarafı âlilerinden, şahsan gidip de davet eylesem, daha münasip olur.

— Yoh. Eyle, teskire çizilirdi. Sadriazamın neyin davatı olanda, Terşüfattan teskire göndürürlerdü.

— Başüstüne sultanım!

— Çizilirdihtan sornam da, gafia, zarfa goy.

— Tabii, nuru aynım!

— Arhalarına girmuzu mum çal.

— Elemrü emreküm. Tahtim ederiz, mirim.

— Di göre seni, İzzet!

Umulduğundan da ziyade muvaffakiyetle bu işi başaracağını bil diren mânalı bir tebessümle bu iltifata mukabele eden vergi kâtibi, o gün akşama kadar, her yap rağını ikişere böldüğü esericedit kâğıtlarına kaymakamdan itibaren mahkeme zabıt kâtibine varıncaya kadar, yalnız baştaki el-kabı değiştirerek, aynı mealde da vetiyeler yazdı:

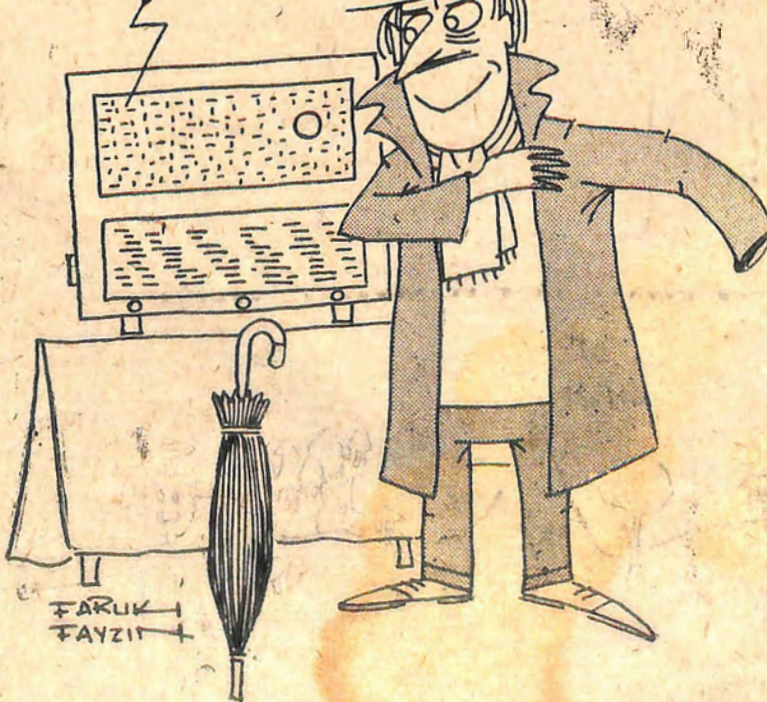
«Bimeennihi teâlâ, fakirhanenin inşası, saye-i ümrânıvayeyi hazreti padişahide bu defa miskülhitam olmakla, teherrüken bir tas çorba tenavül edilmek üzere işbu şehri rebiülahırın önümüzdeki on yedinci pencişenbih akşamı bades-selât bendehane mezburu teşrif ile bu abdi kemterlerinin vayedarı mefharet buyurulması sıyakında iş bu şukkaî âcizanemin terkim ve takdimine iptidar kılındı»

Bunun altına imza makamına ne koyacaktı? Sadece «Satılmış» dese, kim kime? Orduda sarı çizmeli Mehmet ağa kabilinden bir şey olacak. Vaki bu ufacık kasabanın içinde, «İnşası miskülhitam olan fakirhane» tâbirî kâfi de recede, davet sahibinin hüviyetini izah edecek idiyse de, kupkuru bir ad, hem de «Satılmış» gibi pek âmiyane bir ad, bu mustalâh davet tezkeresinin altına hiç de yakışmıyacaktı.

İzzeti efendi hazırladığı tezkere Teri alıp velinimetinin yanına vardı. Bir vükelâ mühürdarı tavrıyla karşısına dikilip sordu:

(Devamı var)

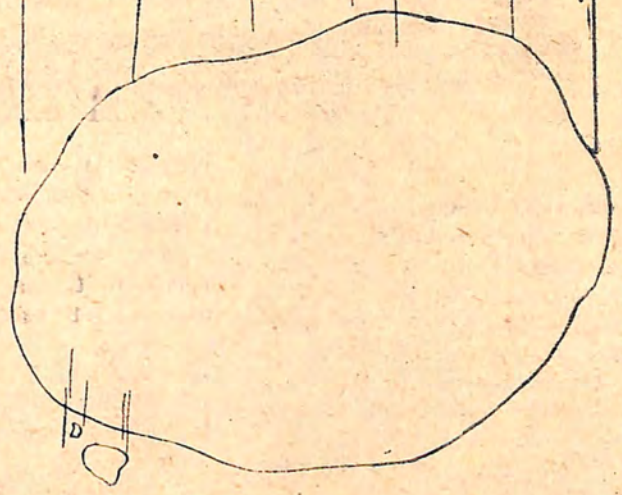
BUGÜN HAVA BULUTSUZ
YAĞIŞSIZ GÜNESLİ VE
SICAK GEÇECEKTİR

FARUK
FAYZ

Teetübelli..

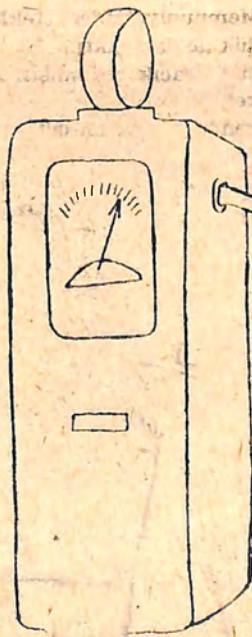
bize göre

arkhanbez

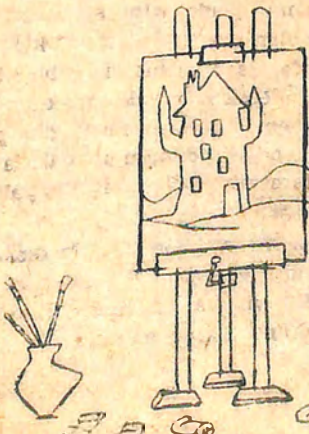
gözüalınır

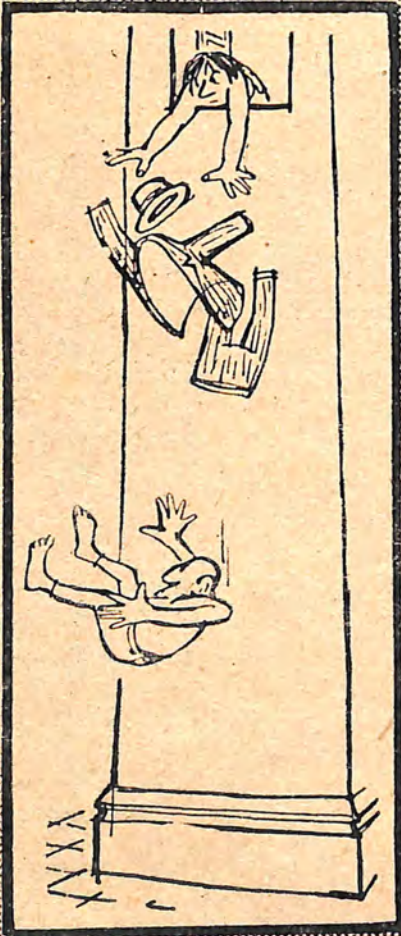
demirantis

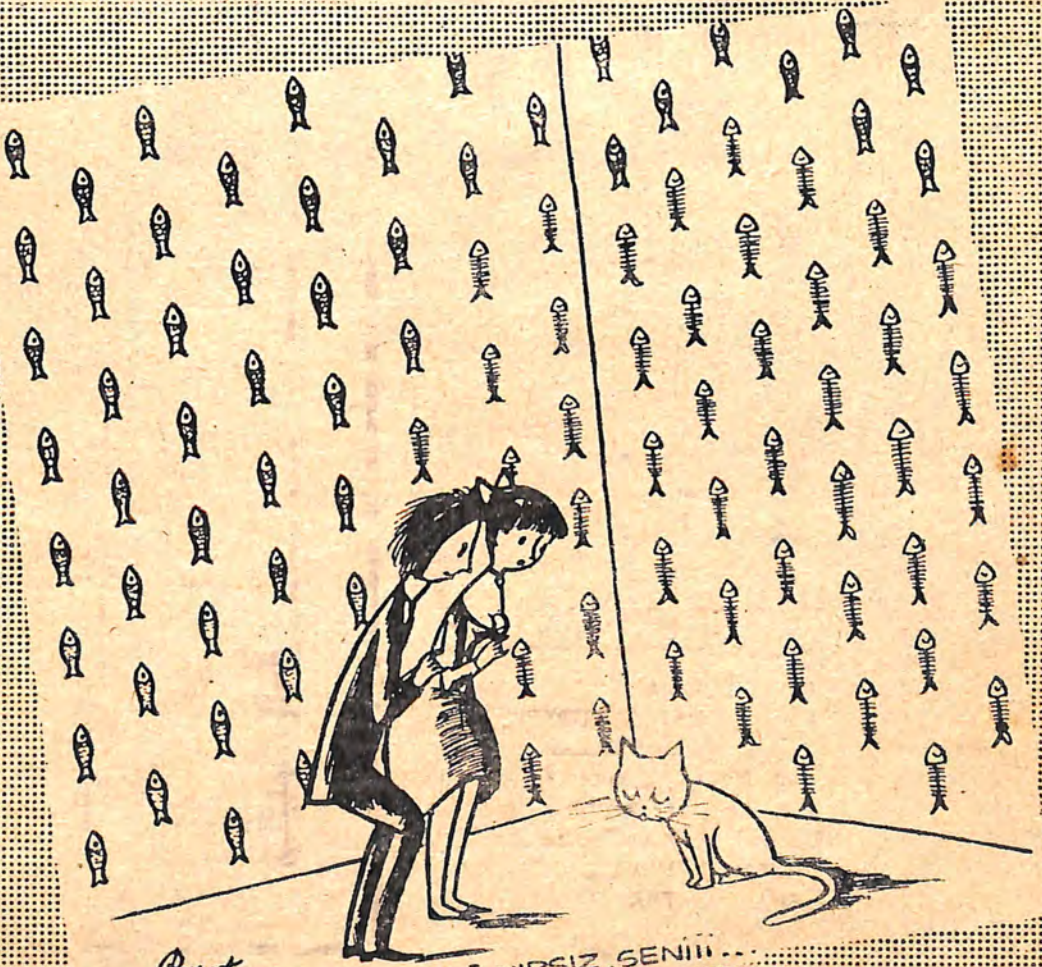
METİN
GÖKCE

4. sun Çetin

YAZISIZ!

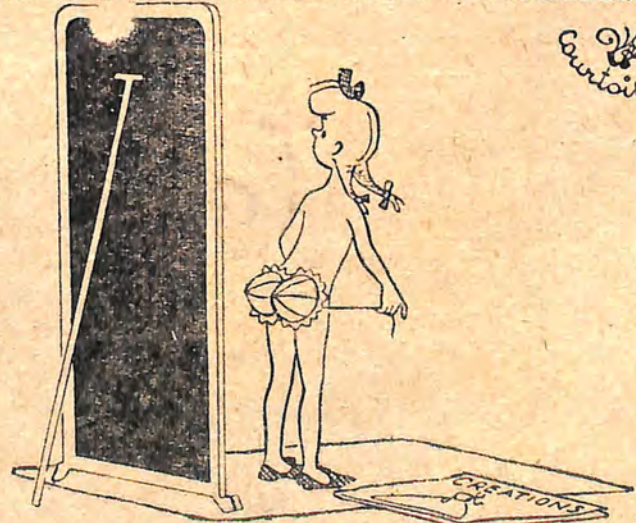

Peynet

- SENİ HIRSIZ, SENİ...

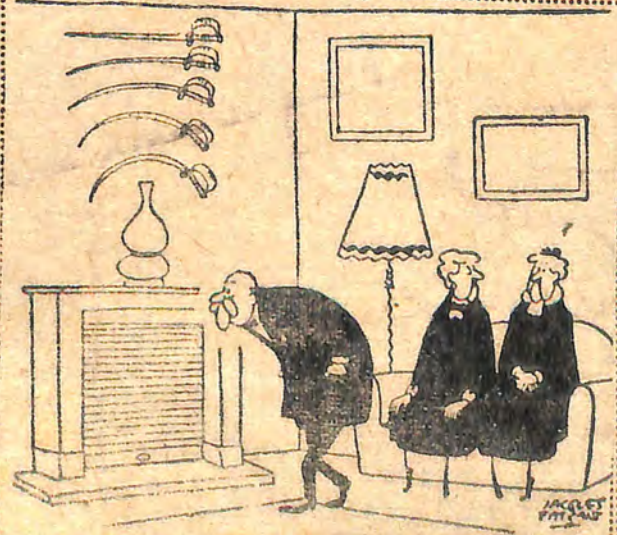

- BÜTÜN PROGRAMLARI SATTIM...
HEPSİNİ BU SEYEFENDİ ALDI!

Burton

YAZISIZ!

JACQUES TATI

- HALÂ KILIC YUTMAKTAN VAZ GEÇMEDİ!

T. C.
ZİRAAT BANKASI

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

v a r d ır .

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 3-10, Daire: 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
Ahane Seneliği 37.5 Altı aylığı 19 Lira
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

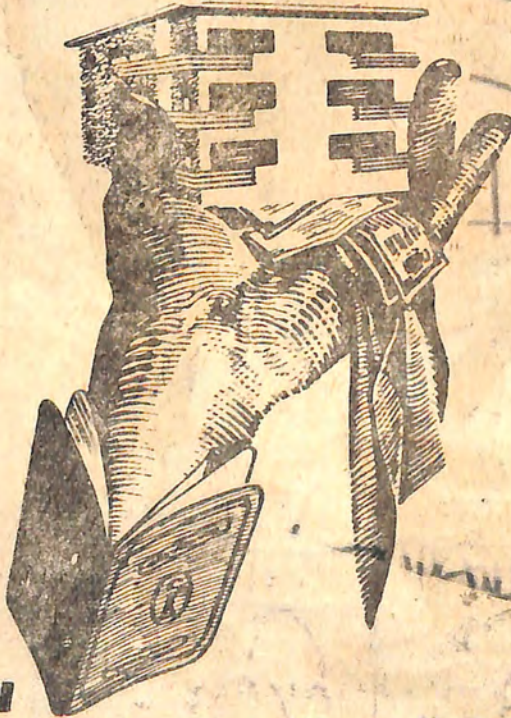
Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA
ALİŞABİLİRSİNİZ

Çünkü

*Bütçenizin müsadeseine
göre sizi her ay
15, 30, 60 veya
90 lira biriktirmeye
alıştıracak olan
AKBANK
AİLE-TEVEDİATI
HESAPLARI
her 200 hesaptan 100 üne
96.000 lira ikramiye
isabet ettiren
yegâne tasarruf sistemidir*

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

"SÜMERBANK"

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

Denizcilik Bankası

1958 YILINDA

Suadiye'de Apartman Katları

VE

1160 kişiye para ikramiyesi

AYRICA

BEDAVA OLARAK

İş ve Dış Seyahatler

YALOVA'DA

Bir Hafta İstirahat

AKBABA

ÇUVAL MODASI!
— Bunu unuttun âbi!..